

20 ЛЕТ
2010
МФКБК
1990

1990
VSIEM BOJDOČIM GENERACIJAM
Z JAJCI.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

061.2-053.6(497.4Črnomelj) (091)

ALTERNATIVA na margini : 20 let MKK BK / [pisci člankov Igor Bašin ... [et al.] ; urednik, pisec spremne besede Janez Weiss ; fotografije Marko Pezdirc ... et al.]. - Črnomelj : Mladinski kulturni klub Bele krajine, 2010

1. Bašin, Igor 2. Weiss, Janez, 1978- 3. Mladinski kulturni klub
Bele krajine (Črnomelj)
250618880

**20 LET
— MIKKIK**

**ALTERNATIIVA
NA MARGINI**

KAZALO

JANEZ WEISS: Uvodnik

BOŠTJAN ŠVAJGER: MKK: En sam spomin, ki še traja

ROBERT LOZAR: Nostalglični premislek o mladosti, norosti in prihodnosti

MARKO ZUPANIČ: A je res že dvajset let?

HELENA VUKŠINIČ: Dober občutek

GORAN JARNEVIČ: Iz ruzanske perspektive

BRANE KONCILJA: Konstanta moderne urbane rock kulture

SAMER KHALIL: Zgodba o uspehu

DUŠAN JESIH: Del folklore

IGOR BAŠIN: Klub z dušo

JULIJ KARIN: Aktivni MKK

JANEZ WEISS: Nezamenljivo

SAŠO JANKOVIČ: Še bomo hodili v klub!

PREGLED DELA 1990 - 2009

STR. 9

STR. 11

STR. 19

STR. 27

STR. 37

STR. 43

STR. 53

STR. 63

STR. 73

STR. 83

STR. 91

STR. 97

STR. 105

STR. 107

ORLEK

9.10.1993
1298

#LADNO

FIVO
(Zagreb)

2227
LJUBLJANA

ALITA

LAUFER
(Reko)

573

24.2.95

1518

EGO
MALFUNCTION
CRMA

PRIDIGARJI

11.3.95

nomelj

INDUST
BAG
(Metrika)

VELIKI

BIJELI

SLON

(Zagreb)

CRNOMELI
10.12.94
SERDIT
ORNOZ

LINK DER WASE
(Aidovšćina)

DARFE TO GO

To ni eulogija, to ni epitaf!

Konec najstniških let. Hormonalne nestabilnosti so prebrodene in zdaj smo tu, v jutru dvajsetih, ponosni na dve desetletji dela, hkrati pa tudi želje po nadaljnem delu, razvoju, rasti in novih zmagah. Dvajset let ne smemo pustiti mimo brez opisa, brez spomenika našemu trudu, delu in naivnostim. Zato smo se odločili zbrati prispevke, spomine, pisane in fotografirane, in jih obelodaniti, da ne bi v megli pozabe izginila naša stremenja, naš drobec k razvoju celote, takšne in drugačne, belokranjske, slovenske, evropske, globalne.

Rad bi se zahvalil vsem, ki so brez nepotrebne prepričevanja pristopili k projektu in pomagali pri njegovi realizaciji. Hvala Marku Zupaniču, Boštjanu Švajgerju, Heleni Vukšinič, Robiju Lozarju, Dušanu Jesihu, Samerju Khalilu, Igorju Bašinu, Branetu Koncilji, Goranu Jarneviču, Juliju Karinu in Sašu Jankoviču za besede ter Boštjanu Matjašiču, Marku Pezdircu, Tomu Urhu, Ireni Povše in Gašperju Gregoriču za foto utrinke.

Poudariti moram, da klub nikakor ni le delo nas objavljenih tukaj, ravno obratno, je delo in prizadevanje kopice ljudi, ki so tokom dveh desetletij s svojo volontersko in udarniško voljo v največji meri omogočili obstanek in utrip našega društva. Imen je preveč, nočem katerega izpustiti, srčna zahvala gre vsem in vsakemu.

Klub stoji kot pristna manifestacija svoboščin naše družbe, kot resničen predstavnik neodvisne civilnodružbene sfere, ki politično neobremenjen, brez parcialnih interesov, ustvarja delček resničnosti, v korist vseh, v škodo nikomur. Upajmo, da vsaj še dvajset let!

Janez Weiss, urednik,
predsednik MKK Bele krajine

v Črnomlju, 5. IV. 2010

da se organiziramo
o konkurenca
nim institucijam.
konkurenco, da
zbirajo. Smo ne-
ra smo izšli iz
bila stranka, « pravi
inskega kulturega
waiger. cilij

Sleherni spominski utrinek
je naša sedanost.
(Novalis)

Nekje v začetku osemdesetih
let prejšnjega stoletja, tako
čudno in oddaljena se sliši ta
preteklost, je v naših krajih
zavela nova kultura mladih,
subkultura punka.

Nova generacija se je postrigla, si zataknila knofljico v uho, se opremila z bedži. Staro usnje ali še bolj dostopen »znucan« skaj sta zamenjala kariraste ohlapne srajce ostarelih frikov. Ostrina dialoga je zamenjala hipijske simbole miru.

Subkultura novega vala se je v Beli krajini najprej nastanila v Metliki, kjer je vztrajala vse do druge polovice osemdesetih. Na sredini teh turbolentnih let, ko tovrstnem dogajanju v Metliki pojame sapa, se želja po druženju in mladinski ustvarjalnosti preseli v Črnomelj in se udejani v Mladinskem kulturnem klubu, kjer vsemu navkljub vztraja še danes. MKK tako postaja eden najstarejših in najvztrajnejših mladinskih prostorov v Sloveniji.

Dogajanje v Metliki, koncerti, Industbag, pesniške zbirke, časopis

BOŠTJANI ŠVAJGER:
MIRKE ENI SAM SPOMINI,
KI SE TRAJA

Razmerja, je zaznamovalo mojo generacijo. In ko tega ni bilo več, je zavela neka praznina in apatičnost.

V tem času smo se štirje mladi – Marko Zupanič, Robi Lozar, Andrej Kunič in jaz odločili ustanoviti društvo, oziroma izgraditi klub, kjer bi se »dogajalo«. Kjer bi bila možnost različnih izrazov. Nekoliko kasneje se nam pridruži še Helena Vukšinič in z njo postanemo popolna subkulturna ost v mestu.

Mladost je biološka forma in mlada generacija je družbena sila, ki se poskuša izraziti. Je sila, ki išče svojo pot, svoj prostor, svojo identifikacijo. Mlada leta nosijo v sebi nekaj, kar se povečini kasneje oportunistično izgubi.

Takrat smo se znašli v novih političnih in kulturnih diskurzih, v upiranju obstoječim okostenelim kulturnim praksam. Hoteli smo nekaj narediti, biti konstruktivni in se ob tem zabavati. Brati poezijo in jo delati.

To je bil čas, ko se je glasba, ko so se nove umetnostne prakse in različne poezije razkrivale kot subverzivna sila napram že tolikokrat razkrinkanemu, znanemu svetu odraslih, ki se ponavlja v svoji dolgočasni predvidljivosti.

Uspelo nam je angažirati dobršen del mladih v Črnomlju in v okolici. Res je, da smo bili mi začetniki, a je bila poleg nas množica mladih in nekoliko manj mladih, ki jih je bilo potrebno zbuditi, da so pomagali živeti sanje.

Ob svoji veliki angažiranosti smo imeli tudi srečo s časom, v katerem smo živeli. Bil je to hvaležen »pomladni čas« in »velika« mladinska politika v mestu ni imela ne volje, ne prevelikega hotenja ukvarjati se z nami, marginalnimi kulturniki.

Kajti vladajoče elite si svoj svet ponujajo med seboj in tudi nam ga ponujajo, zavitega v lesketajoč papir floskul. Žal se to kaže od zmeraj in tudi danes ni nič drugače, ko živimo v t.i.

tajkunskih časih. Predstava elit je urejena in predvidljiva. Največ strahu imajo ob tem, ko se jih, če se jih (???), dotakne teoretska govorica drugačnosti, če trčijo ob iskren umetniški izraz ali kritiko (npr. letošnji govor ob kulturnem prazniku, ko je bil citiran S. Žižek s prigodo bombe pod Cankarjevim domom!).

Mladost pa si upa. Na tem mestu pridemo do stične točke z neupogljivostjo določenih subkulturnih praks. Soočimo se z drugačnimi oblikami in vsebinami, ki jih poskušamo prepoznati in nas lahko bogatijo.

Takrat, konec osemdesetih, so nastajale prve stranke in tudi takratna, kakor se je imenovala, frontna organizacija mladih ZSMS, se je prelevila v stranko, ki je participirala na oblast. Nas so, po začetnih nestrinjanjih, pustili pri miru. Kar je bilo odlično, kajti imeli smo mir pred odvečnimi besedami in poleni.

Vodilo v našem klubu je bilo, da je kultura in ta ustvarjalni, angažirani prostor ne apolitičen, temveč nadpolitičen, nadstrankarski. Nismo pristajali na govorico ene same politike, ampak smo ponujali odprt prostor diskusiji, različnim mnenjem, kritiki. In tu smo dostikrat, v samem začetku pa sploh, naleteli na nasprotovanja, na nejevernost tako nazadnjaško-konzervativno-bukoličnega dela javnosti, kot kvazi-intelektualno-političnega.

Moram pa hkrati povedati, da so nekateri starejši s simpatijami spremljali naš trud in hrepenenja.

Omenim naj go. Ksenijo Khalil, takratno predsednico Zveze kulturnih organizacij, in pokojnega župana Martina Janžekoviča. Njuna prijazna beseda in tudi konkretna pomoč nam je veliko pomenila.

Vem, da ne morem omeniti vseh, ki so nam pomagali, malo zaradi varljivega spomina in malo zaradi prostora, a bolj, ko smo se bližali otvoritvi, več je bilo ljudi, ki so prepoznali idejo

kluba kot pozitivno in iskreno hotenje.

Spomnim se pokojnega Dušana Vrščaja, ki nam je skupaj s Simonom Štefanom – Mišotom uredil elektriko v klubu. Naj omenim Silva Grdešiča – Gerota, ki nam je dal računalnik, pa mojstra Gojkota Malkiča, ki nam je polagal ploščice, pa Lojza – H2O, katerega že ime nakazuje, da je pomagal pri vodovodu, pa oba brata Rus. Tukaj je Jože Gorše, ki nam je podaril termoakumulacijsko peč, pa Ksenija, ki je fotografirala dogajanje v klubu. Naj omenim Bojca, pa Janija Papeža – Bodija, ki nam je zrisal štampiljko, in še in še je bilo ljudi ...

Če se ob določeni ideji angažira kritična masa ljudi, potem gre, potem se da. En sam ne pomeni veliko. In to se je takrat dogajalo v našem mestu. Takrat leta 1989, ko smo ustanovili kulturno društvo in prešli od besed k dejanjem.

Nato sta sledili dve leti udarniškega dela, lobiranja, turističnega vodenja izletov po Beli krajini, kelnarjanja na Jurjevanju, prerekanj, iskanj, sestankovanj, tistih bolj uradnih in onih malo manj. Vse samo, da bi zaslužili kak dinar za obnovo našega prostora, vse samo, da bi bil klub čimprej izgrajen. Dobesedno smo ga gradili, ta prostor, ki je bil totalno v razzulu, ki je bil pred leti strelišče, še prej pa so bili na tem mestu javni WC-ji. Kako pomenljivo. Prostor za izločanje, sranje, bruhanje. Dostikrat smo namreč slišali: »Kako sranje se grejo tisti hašišarji?«

Klubovci smo imeli vsake toliko »sestanke«, če prav pomislim, skoraj vsak teden, na katerih smo predebatirali prejšnje in prihodnje korake. To so bili eni taki lepi trenutki vznesenosti. To so bile naše enkratne sanje. Druženja vodstva kluba, če ga tako pretenciozno imenujem, kajti ne glede na določene »funkcije«, smo bili enaki med enakimi.

Dobivali smo se v gostilni pri Bariču ali pri Štefaniču v Dragatušu. V takrat še starem Župančičevem hramu so nas greli krušna peč, vino in začudeni pogledi Belokranjcev. Pa pogovori o

umetnosti, o klubu in še o mnogo drugem.

Še je bil tisti pravi šank, ožgan od besed, žalosti in upanj. In mi. Mladi, lepi, zaljubljeni in včasih čisto malo nesrečni. Polni moči, mladostne potence in poezije. Robijeve prve opazne slike, Maretovi zadnji izpiti na pravo, ter Andrej, ki je bil itak naš »spiritus agens«. Naša modra misel, naš peace maker. Čeprav je zmeraj zamujal. Čeprav smo ga zmeraj čakali, nam je ponavadi uspelo priti v zadnjem trenutku. Prevozno sredstvo – Andrejeva rdeča »katrca«, očitno registrirana za nas pet.

8.FEBRUAR 1992, OTVORITEV MKK.

»Barva na lesenih oblogah v klubu se še suši. Hitimo. Tako kot zmeraj, v zadnji minuti je potrebno še toliko postoriti. Pa govor imam. Napetost. Sanje se materializirajo, lahko jih okusiš. Da, sanje dišijo. Dišijo po oljnati barvi, po belem apnu na stenah. Ljudje se zbirajo, ne morem verjeti, koliko jih pride. Klub je premajhen. Kje imam napisan govor? Trema. Je vse to res? Spijem kozarec vina. Potem se začne.

Član predsedstva RS Dušan Plut uradno odpre klub.

Miha Plevnikov igra na klarinet. Besede se lepijo na neposušeni les in strop. Nazdravljamo. Tam je Daja, ki se smeje. Mislim, da tam stoji Funf in da ob šanku med gostim smehom in dimom zagledam Toma, ki debatira s Poljcem. Mislim, da so tam. Rad bi, da so tam. Dare Grgičev je sigurno tam, pa Def, ki se filozofsko muza. In mnogo drugih. Vrvež. Stiski rok. Utrinki, spomini ...«

Klub smo potem vodili do neke 1995. leta, ko so ga prevzeli naslednji mladi zanesenjaki. Ta prostor druženja je bil praktično odprt vsak vikend. Organizirali smo različne koncerte, tako džeza, kot alternativne glasbe, folklornih ritmov in klasične.

Pri nas so se ustavili tudi igralci s svojimi monodra-

mami. Celo lastno gledališko skupino smo imeli, ki jo je vodila Helena.

Organizirali smo kulturne prireditve tudi izven kuba. Razstave, multimedijske dogodke, kot je bila tista pod črnomaljskim Kozolcem, na takrat praznem prostoru, kjer so danes razni lokali. Jaz s svojo pisarijo in Robi ter njegov slikarski kolega s svojo slikarijo. Škoda, ker nimam ene same fotografije tega dogodka (?), ki se je odvijal na sončno sobotno dopoldne, mislim

da l. 1989. Na Studiu D sem v samostojni avtorski oddaji Rock studio na Studiu D podajal informacije o dogajanju v klubu, gostil številne izvajalce in populariziral klub kot tak.

Zmeraj več je bilo obiskovalcev tudi iz drugih krajev. Med drugim smo pomagali mladim iz Kočevja, ki so si želeli podobnega prostora v svojem mestu.

»In tako vsak vikend, neprespani, a nasmejani. Jutro, nedeljsko jutro, mi majavega, nekoliko neodločnega koraka iz kluba, prve mamice in strici pa k jutranji maši. Jutro je sveže, saj se sonce komaj sluti za kopreno mraka. Griček, ta Panteon mesta se rojeva pred nami. Črnomelj je še posebej lep tako umit z jutranjo roso. In tako naprej ... do danes,

»neki novi klinci«, nova jutra ... petki, sobote...«

Naj sklenem z mislijo, da je naloga družbe dati mladim možnost, da bodo lahko svoj prosti čas smiselno uporabili, a jim brez odvečnih besed in insinuacij prepustiti odločitev in pobudo. Resnična svoboda je le svoboda posameznika, svoboda imeti možnost različnih iskanj.

Verjamem, da smo z našo idejo ustvarili tak prostor novih ali-in drugačnih kulturnih praks, novih informacij in pozitivnega ter kreativnega razmišljanja, ki bo, srčno si želim, z novimi generacijami živel tudi v prihodnje.

Slika 1. 7. februar 1992, otvoritev prostorov Mladinskega kulturnega kluba Bele krajine, foto: arhiv MKK BK.

Slika 2. Dr. Dušan Plut, član predsedstva RS na otvoritvi prostorov MKK BK čestita prvemu predsedniku društva, Boštjanu Švajgerju. V ozadju stojijo od leve proti desni: Marko Zupanič (zakrit), Helena Vukšinič, Andrej Kunič, Damjan Plut, Anton Starc (zakrit), Gordana Popovič (zakrita) in Robert Lozar, foto: arhiv MKK BK.

Slika 3 in 4. Na otvoritvi MKK BK, 7. februarja 1992, je nastopila Vita Mavrič, foto: arhiv MKK BK.

2010
20 LET
1990 MKKBK

Vsaka mladost potrebuje iluzije, se mora upirati in mora biti kreativna. To so trije pogoji, da se lahko kvalitetno izživi, da se izpolni. **Mladi moje generacije smo živel v času burnih družbenih sprememb,**

ki jih bo prihodnost vrednotila podobno, kot druge velike prevrate dvajsetega stoletja. Takšne okoliščine, kot tudi dejstvo, da smo odraščali v poznem socializmu, so nas usmerile v kritičnost do družbenih anomalij. Kasnejše generacije so bile s tega stališča v veliko slabšem položaju. Razgradilo se je prevladujoče ideološko središčno polje, ki je pred tem tudi povsem pasivne subjekte sililo v dejavnejše soočanje s stvarnostjo. Seveda posplošujem in ne drži, da so bili v tistih časih kar vsi mladi kulturno ali politično aktivni. Gotovo pa nas je bilo več kot danes. Trenutna situacija je verjetno spet priložnost za mlade, da se vzpostavijo kot kritični, aktivni ustvarjalni subjekti, vendar se zaenkrat v veliki večini še vedno obnašajo kot pasivni soudeleženci potrošniškega cirkusa. Če primerjamo denimo srednješolske časopise izpred dvajsetih let in še prej z današnjimi, je vtis porazen. Današnji srednješolski časopisi so na ravni takratnih osnovnošolskih, vsebina je strukturno enaka, nekritično, naivno sprejemanje vladajoče ideologije, prej

**ROBERT LOZAR:
NOSTALGIČNI PREMISLEK**

O MLADOSTI, NADOSTI IN PRIHODNOSTI

socializma, danes potrošništva. V tistih časih pač nismo bili obremenjeni toliko z eksistenčnimi problemi, s katerimi se prej ali slej sooči vsak posameznik, ampak so nas, kot vsakega ustvarjalnega mladega človeka, zanimala bolj temeljna vprašanja: preizpraševanje lastne pozicije v svetu in neustavljiva želja po tem, da bi ga spremenil. Ideali, brez katerih ni prave mladosti ...

Tako sva nekega večera z Boštjanom po nekaj kozarčkkih v zamračenem kotu neke črnomaljske gostilne prišla do ideje, da bi naredila klub, mladinski klub. Navdušenje, ki sva ga občutila, sva kmalu delila s še drugimi soustanovitelji društva, ki si je poslej organizirano prizadevalo za uresničitev ideje, ki prežema skoraj vsako mlado generacijo. Imeti svoj prostor, ustvariti atmosfero, s katero se lahko identificira skupina mladih ljudi z neko vizijo.

V začetku se je ustvarila široka skupina različnih interesnih skupin, zraven se je prikradla seveda tudi nastajajoča politika, ki je v bodočem prostoru videla velik interes. Kar v ponos mi je, ko se spomnim, kako smo tovrstne tendence, ne glede na našo mladost in politično neizkušenost, v temelju preprečili. Nenehno smo vztrajali, da klub ne more biti denimo v simbolni lasti ene skupine oz. stranke, v tem primeru ZSMS, ampak mora biti politično nevtralen, njegove vsebinske prioritete pa splošno kulturne, umetniške.

Presenetljivo pa je bilo tudi, da nam je lokalna politika pustila proste roke pri projektu. Temu so gotovo najbolj botrovale tedanje zgodovinske okoliščine: naša prizadevanja je večina razumela kot del širših družbenih sprememb, ki so bile pred vrati.

Sprva so nam kot potencialni prostor ponudili malo dvoranico v kleti kulturnega doma, potem pa je prišla prava prilika. Staro športno strelišče pod sodiščem, bivša javna stranišča. Veselje nad bodočim prostorom je bilo nalezljivo, atmosfera, ki je obdajala samo izgradnjo, pa izredna. Navdu-

šenje, pričakovanje, strastno vizionarstvo ... S ponosom pa me posebej navdaja dejstvo, da smo klub v veliki meri tudi dejansko zgradili z lastnimi rokami. Najprej izkop drenažnega jarka ob sodišču, čiščenje prostorov, zidarska dela, pleskanje, barvanje ... Bodoč sodnik Igor v oblaku prahu, ko z veliko rezilko v kamnito steno vrezuje kanale za vodovod, bliskanje varilnega aparata v rokah mojstra Bojana, nepozabna vožnja s katrcem v Kočevje po pulst za šank, pol metra snega, Andrej, Boštjan, Marko, smeh ... Zidanje odra, vzhičenje ob postavljanju prvega ozvočenja (danes še za slušalke ne bi bilo dovolj močno), itd, itd.

Vizija kluba je bila preprosta in navdihujoča: ustvariti kreativno polje, kjer se bodo kresale ideje mladih ljudi. Kot vsaka vizija, je bila tudi naša v veliki meri iluzorna, že dolgo vem, da je bila neuresničljiva. Ampak, kot pravi nek star pregovor, si je treba želeli nemogoče, da lahko narediš mogoče, ali vsaj tako nekako. Bodoči prostor sem videl kot neke vrste kreativni generator z intelektualnim potencialom, kavarniško vzdušje podnevi, kupi resnih revij in časopisov, pogovori o umetnosti, družbi in seveda o vseh ostalih stvareh, ki zanimajo mladega človeka, zvečer pa klub, zatemnjeno, naelektrizirano ozračje, valujoča energija, dobra glasba, gledališke predstave, performansi, norost, veselje, razposajenost ... Bila je ideja za druge čase, predvsem pa za drug prostor, verjetno za večje mesto. V majhnem mestu pač ne moreš ustvariti urbanega ozračja. Kritična masa je bila premajhna, premalo je bilo kreativnih ljudi, ki bi presegali običajne vedenjske vzorce. Revije, ki so bile zložene na polici za šankom, so v glavnem samevale neprebrane in klub nikoli ni postal kavarna, kot smo si nekateri želeli. Izpolnil in presegel pa je druga pričakovanja. Postal je kvaliteten koncertni prostor, prava meka za alternativo v celotnem dolenskem prostoru. Povsem izpolnil je tudi pričakovanja in željo, da ne bi po nekaj letih vse zamrlo, kot se običajno zgodi in se je zgodilo denimo v sosednji Metliki. Mogoče je bila zadeva tako dobro zastavljena, da jo vsakokratna menjava generacije ni

ogrozila, ne vem. Ustvarili smo prostor, ki je premogel dovolj centripetalne sile, da je združeval in zadržal energijo. In ga morebitne destruktivne namere, ki jih seveda ni manjkalo, niso mogle ogroziti. Vsako vodstvo, ki je prevzelo »štafeto«, je presešlo nesoglasja in bilo, v radost in zadovoljstvo ustanoviteljev, v svojem delu uspešno.

Kar nekako ne morem dojeti, da je že dvajset let, kar se je vse skupaj začelo, ena cela generacija je v tem času odrasla. Življenje me je, kot vse ostale akterje, seveda zapeljalo v druge sfere, prioritete so se spremenile, tista prava mladost pa nas je pred lastnimi očmi prevarala, zapustila, kot je lepo rekel en pesnik. Že leta nisem reden gost kluba in ko pomislim, koliko časa in energije sem vložil vanj, včasih obžalujem. Zdi se mi, da bi lahko ta čas, ali vsaj del tega časa porabil za druge stvari. Pa vendar: ko občasno zavijem vanj, pozno popoldan, kot se reče, he, he, me spreleti po hrbtu, znova začutim, da se je nekje obdržala sled tistih intenzivnih časov. Bil sem del tega prostora, in me je vsaj malo zaznamoval.

Kot pri vsaki stvari je vsak začetek težak, potem pa vse steče, vendar je verjetno še teže takšno zadevo obdržati na nivoju, ki je bil zastavljen. Žalosti me, ko vidim srednješolce in študente, mlade ljudi v krempljih potrošniškega delirija, ob pomanjkanju kolektivnih vizij pa vlada tudi apatičen odnos do duhovno presežnih vsebin. Ultimativna želja povprečnega

mladega človeka je nov avto, izobrazbeni vrhunec pa vozniški izpit. Ob omembi besedic, kot so umetnost, filozofija, poezija in podobno, pa dobi vsaj prebavne motnje, če že ne kaj hujšega. Razmere verjetno niso tako črne, kreativci tudi v najhujših razmerah splavajo na površje, vendar so pred sedanjim vodstvom kluba veliki izzivi. Mogoče jim bo v pomoč globalna sprememba temeljnih vrednot, ki bi morala biti pred nami, ta bi vzdramila mlade ljudi, da bi znova v večjem številu iskali prostore, v katerih poskušajo navdušenci odpreti alternativno polje sodobni pop-potrošniški civilizaciji. Tu se skriva resnični potencial prihodnosti, za vse nas. Držimo pesti in jih podprimo, kolikor je to v naših močeh ...

Pa spet čez dvajset let, ne?

Slika 5. Goran Jarnevič - Gonge iz Industbag, prvi rock koncert v MKK BK, 8. februarja 1992, foto: arhiv MKK BK.

Slika 6. 21. februar 1992, Trinajsto prase. Na fotografij Roman Ravnič in Tomaž Rauch, foto: arhiv MKK BK.

21.3.92

THE SEARCH FOR WHAT

This was some NOISE coming from midgeon town LENDAVA. We really liked playing here - the club's got a very special atmosphere. Keep up the good thing. Thank for having us.

MELONY

P.S. It's really hard to get a fair chance - if you're a newcomer. But this one worked out pretty well.

Ed Jel - ōci = ~~POJ~~
1961

Obiti Dava

my way
THE SUICIDE

This is a special tribute to my greatest band SUICIDAL TENDENCIES
Let there be HC
by Dusi
Dusi

Slika 7. 21. marec 1992, The search for what, iz klubskega dnevnika, v katerega so nastopajoči vpisali svoje vtise.

Slika 8 in 9. 28. marec 1992, Morrison Hotel, za bobni Damjan Plut, na kitari Peter Jakša, foto: arhiv MKK BK.

20²⁰¹⁰ LET
1990 MIKKOK

Ko mi je Janez Weiss pred približno pol leta omenil, da s prijatelji pripravlja obsežen kronološki in vsebinski pregled delovanja Mladinskega kulturnega kluba Bele krajine ob dvajsetletnici ustanovitve društva, **sem bil prijetno presenečen; hkrati pa sem se začel počasi zavedati razsežnosti podviga.**

Vendar, Janeza poznam, in vem, da bo s svojo analitično natančnostjo in neizmerno delovno vnemo zagotovo zaključil delo, ki si ga je zadal. Povrh vsega mi je še namignil, da od štirih ustanoviteljev društva pričakuje nekaj uvodnih vrstic in dvajset let zakopani spomini na prva snidenja z idealistom Boštjanom Švajgerjem, zasanjanim in vedno prepoznam Andrejem Kuničem ter radikalcem Robertom Lozarjem so počasi spet pokukali na plano ...

V rosnih – ampak res rosni - letih sem se vtihotapil na koncert

MARCO ZUPANČIČ:
A. JEBRES ZA
DVAJSET LET?

črnomaljskih rock skupin v avli dijaškega doma v Črnomlju. Smrkavo uho, do tedaj vajeno melodičnih napevov skupin, ki so igrale po okoliških veselicah ter igranja harmonike v glasbeni šoli, se je prvič soočilo s hrupom in energijo Britofa, Katerpilerov, Bakšiš kanalizacije (naj mi člani bendov oprostijo pisne napake) in mogoče še koga poleg. Fantje so mi razkrili, da poleg priznanega in veljavnega vedno obstaja še nekaj drugega, drugačnega, novega. Domača harmonika je pač dobila obris kitare. Tovrstno dogajanje v Črnomlju je v zgodnjih osemdesetih letih bolj ali manj zamrlo; primat je v celoti prevzela Metlika.

Prodor punka in jugoslovanskega novega vala, ki ga v Črnomlju takrat nismo kaj prida upoštevali, so s pridom izkoristili Metličani in v klubu v sedanjem gasilskem muzeju v metliškem gradu pričeli prirejati izvrstne koncerte. Iz mojega zornega kota so bile razmere v Metliki idealne; primeren klubski prostor, močno organizacijsko jedro in pripadnost več generacij so povzročili, da so bendi v Metliki z Industbagom na čelu rasli kot gobe po dežju. Metlika je bila takrat romarska Meka manjšega števila Črnomaljcev in še danes velja za unikatno punkersko zadrugo v slovenskem alternativnem glasbenem prostoru.

Medtem se v Črnomlju ni dogajalo skoraj nič; to seveda velja za generacije, ki so ustrezale metliškim zavzetjem. Večeri ob petkih in sobotah so minili večinoma ob kvantanju in premlevanju vedno istih zgodb v gostilni „pri Skubcu“ in se nadaljevali v disku v grajski kleti. V disku je sredi osemdesetih let nastopilo kar nekaj zvenceh imen domače glasbene scene, ki pa so hitro zvođenela ob prisotnosti skupin, kot so Agropop in podobnih izdelkih domače glasbene obrti.

Prvo dobrodošlo vznemirjenje je povzročil velikanski grafit na Kolodvorski ulici v Črnomlju pod osnovno šolo: „Študenti, riti lene neustvarjalne“, zaradi katerega sem bil kot

študent sprva malce jezen, potem osramočen, nato pa sem hitro sprevidel, da do potankosti zadeva srž problema pasivnosti in samozadostnosti Črnomlja. Avtorja grafita seveda poznam in kasneje sem se dodobra seznanil z njegovim ogorčenjem zaradi dejstva, da velika kolonija študentov, ki se je ob vikendih iz Ljubljane vračala v Črnomelj, ni zmogla ničesar razen zatrjevanega počitka.

Pred dobrimi dvajsetimi leti je Zveza socialistične mladine Slovenije (ZSMS) obvladovala področje mladinske aktivnosti, kulture in mogoče kančka upornosti na simbolični ravni. V občinskem odboru ZSMS v Črnomlju je vzniknila ideja, da bi mladini zagotovili ustrezne klubske prostore za raznovrstne dejavnosti. Prva predvidena lokacija je bila stavba nekdanje knjižnice na Gričku, kjer sedaj domuje črnomaljska godba. Treznemu premisleku takratnih vodilnih pri občinski organizaciji gre zahvala, da je bila izbrana nova lokacija, sedanji klubski prostor MKK. Zatem je vnema ZSMS nekoliko pojenjala; začela je namreč iskati ustrezeni prostor na novem slovenskem političnem zemljevidu. Takšna vloga ZSMS ni sovpadala z našo vizijo kluba kot središča ustvarjalnosti in prostora različnih idej in pobud.

Prostora, ki je bil namenjen mladim Črnomlja različnih mnenj in opredelitev, nismo hoteli deliti z nobeno politično opcijo, čeprav je bil, to moram poudariti, prvotni namen ZSMS hvalevreden. Zato sem s prijatelji Boštjanom Švajgerjem, Andrejem Kuničem in Robertom Lozarjem ustanovil društvo – Mladinski kulturni klub Bele krajine, ki je postal upoštevan sogovornik pri pogovorih o usodi in namenu kluba. ZSMS se je po določenih nesoglasjih dokončno umaknila, se na portoroškem kongresu preoblikovala v stranko ter s tem dokončno izgubila ves interes za realizacijo prvotnega namena. Ne glede na omenjena majhna nesoglasja bi se rad takratnemu vodstvu in članom ZSMS zahvalil za idejo, ki nas je na svojstven način vzpodbudila in nam dala

zalet, katerega rezultat je viden še danes.

Tako, prvi korak je bil storjen. Korak, ki je sprostil vso energijo, ki se je nakopičila v nas. Korak, kateremu se je pridružilo veliko število somišljenikov in idealistov, ki so verjeli v končni cilj. Množica posameznikov, ki so nesebično pomagali, da je klub iz popolnega razsula pričel dobivati sedanjo obliko, posameznikov, ki jih raje ne bi našteval, ker bi lahko koga po krivici izpustil. Dobri dve leti dela, ki je bilo opravljeno z dobro voljo in med salvami smeha ob načrtovanju vseh mogočih dogodkov. Tudi o koncertu No Means No. Neštete ure dogovarjanj, najbolj izvirni načini nabave materiala in improvizacija pri vgradnji. Med tem časom ni zamrla osnovna dejavnost društva; ob pomoči Helene Vukšinič, ki se nam je pridružila, je MKK organiziral več dogodkov in si počasi začel nabirati izkušnje – koncert metliškega Industbaga, branje Boštjanove poezije in Robitovo slikanje na mestu sedanjega Piccola, koncert Nane Kure v kulturnem domu in, če me spomin ne vara, celo svojevrstna predstava ob kulturnem prazniku. Vse skupaj je spremljalo tiho odobravanje in podpora določenega dela črnomaljske javnosti na eni in množica večnih dvomljivcev na drugi strani.

8. 2. 1992 je dr. Dušan Plut z odprtjem kluba vtisnil neizbrisen pečat na slovensko klubske sceno. Klub namreč brez prekinitve deluje od otvoritve dalje; pretežno samofinanciranje dejavnosti v tako dolgem časovnem obdobju ga uvršča na vrh slovenske vzdržljivosti. Poudarjena neodvisnost je bila vedno upoštevano pravilo, ki je omogočilo raznolikost in izvirnost programa. Ob gostovanjih priznanih skupin je klub vseskozi podpiral mlade, neveljavljene bende in na nek način postal njihovo zatočišče. Kmalu po otvoritvi je na naslov kluba pričelo prihajati ogromno število ponudb skupin, od kvalitetnih demo posnetkov do skoraj nerazpoznavnega, v garaži posnetega

hrupa. Nepregledna množica tujih in domačih bendov, ki so se zvrstili na klubskem odru, je potrditev, da je bila naša odločitev pred dvajsetimi leti pravilna.

Kljub podpiranju raznih oblik in usmeritev glasbenega ustvarjanja pa klub ravno zaradi lastne prepoznavnosti ni mogel nuditi okrilja določenim subkulturam, ki so se na glasbeni sceni pojavile v času delovanja kluba. Obširna programska shema je bila vedno jasno začrtana in ravno zaradi nje je klub našel svoje mesto v prostoru ter s tem upravičil pričakovanja obiskovalcev. Takšna interpretacija je seveda le navidezno kontradiktorna; določene subkulture so morale svojo afirmacijo pač poiskati na drugih, njim prilagojenih mestih in tam upravičiti svoja in pričakovanja drugih.

Na koncu bi rad dodal le še nekaj besed o mestu MKK v času nastanka in njegovi sedanji poziciji. Nedvomno je drugačnost, bodisi na glasbenem, bodisi na kakšnem drugem področju, vedno marginalizirana. Najlažje je seveda pobegniti v zavetje ustaljene in družbeno sprejemljive (navidezne) idile – pri tem imam v mislih najširšo družbeno sprejemljivost – ter iz varne razdalje napadati drugače mislečega. Druga možnost, ki se ponuja, je možnost odkritega zagovarjanja lastnih idej in mišljenj ter njihovo udejanjanje ne glede na negativni odziv okolice. Po drugi strani pa margina v smislu ekskluzivnosti mora obstajati, kajti v nasprotnem primeru kaj hitro pade v vode tolerance in s tem v istem trenutku izgubi izjemnost. Večinski odklon zato zagotavlja prepoznavnost in, posledično, obstoj.

Načelnost in doslednost idej je v našem kulturnem prostoru v tem trenutku na psu; resorno ministrstvo za kulturo je malodane računovodski servis (pa četudi Majdo Širca cenim), intelektualni potencial institucij umetnosti ne vpije, temveč nebolgljeno molči in - le pred kom? - varuje svoje fevde,

nacionalna televizija, sicer prva poklicana k izobraževanju in dvigu kulturne zavesti, pa nas v mesecu kulture velikodušno obdari s posebno, slovesno izdajo Košnikove gostilne. Varno zavetje je garant eksistence, vendar ne za vsako ceno. S tega zornega kota v celoti sprejemam sicer poudarjeno radikalno izjavo Slavojja Žižka glede Cankarjevega doma. Še dobro, da ima vsak prepad tudi svoj rob ...

MKK, ki se je dvignil iz ruševin bednega strelišča, je od nastanka dalje preživljal napade, poskuse onemogočanja delovanja in druge ovire, ki jih je uspešno odbijal. Odpornost, vztrajnost in v pravih trenutkih podana odločilna beseda podpore lokalnih oblasti so MKK izoblikovali v institucijo, katere nadaljnji obstoj ni več odvisen od zunanjih vplivov; MKK bo živel, dokler bodo smisel v njegovem življenju videli njegovi člani. Njim pa želim obilico ustvarjalnosti in užitkov v bodočem delu.

P.S.

Pa vendar, 1.12. 2007, MKK BK ob 11.00 uri:

No Means No, Kanada

Slika 10. 2. maj 1992, Pure Laine (A). Nastop prve tuje zasedbe v MKK BK, foto: arhiv MKK BK.

Slika 11. in 12. 9. maj 1992, Ukrajinski kozaki (UA), foto: arhiv MKK BK.

Slika 13. 12. junij 1992, Šukar, foto: arhiv MKK BK.

Slika 14. 27. junij 1992, Marko Breclj z Javno Trajo, foto: arhiv MKK BK.

11. 7. 92

LAUFER (Rijeka)

VOKALI:

JUHU! IZGO BIO SAM PET KICA
I SAD SAM ZRAK!

BUBNJAR: MTD GLASBICA IS THE BEST ALBUM
Prava kur surber
Doi čudo opet!!!
Gdje mi je GITARA

BASS: ZA MI JE SAZDA
JEDNA ČOKOLADA!!!

MAN PIMPICI

Slika 15. 11. julij 1992,
Laufer (HR),
iz klubskega dnevnika.

2010
MİKRO

Vsiljuje se mi misel, da bi morala napisati, kako se začetkov MKK pred dvajsetimi leti skoraj ne spomnim več. Da bi morala ugotoviti, da so začetki kluba neskončno daleč, oddaljeni in zamegljeni. Pa se nekaterih stvari še kako jasno spomnim in priznam, da sem si v tistih časih lažje predstavljala, da bo klub deloval 20 let,

kot da bom sama nekoč toliko starejša. Tipično žensko, najbrž ...V prvi stik z idejo kluba in njenimi snovalci sem prišla nekega sobotnega popoldneva v stari metliški šoli, kjer smo imeli vaje z belokranjsko študentsko gledališko skupino. Prišla sta Boštjan in Andrej in nas modro spremljala. Ne, ta prihod mi ni bil všeč, priznam. Po vaji mi je Boštjan razložil, kaj pripravljajo, kaj se bo zgodilo in kaj v klubu dogajalo. Pa da bi želeli imeti pod svojim okriljem tudi mlade kulturnike mojega kova, pa celo gledališko skupino in da bi v klubu pripravljali literarne in gledališke večere,

HELENA VUKŠINIČ: "JINŠKITA VNETIHI"
DOBIBI OBITELI

poleg glasbenih seveda, pa še in še ... Ne, to prvo srečanje in ta razgovor mi sploh nista bila všeč. Zdelo se mi je nekoliko vsiljivo in veliko preveč idealistično. Še danes prav čutim svoje takratno nezaupanje in dvom v slišano.

Šele čez nekaj časa sem ugotovila, da je Boštjan človek Velikih besed, s katerimi pripoveduje svoje velike sanje, in katerim čisto zares sledijo tudi konkretna dejanja. To ga je že takrat (še bolj pa danes) ločilo od množice tistih, pri katerih se vse začne in konča pri besedah. Na srečo je svoje takratno delo zastavil v skupini fantov, ki so živeli na podoben način. Ki so imeli v glavah in srcih izjemne ideje, sanje in vizije. Ki so znali vse to opisati in predstaviti. In to glasno! (Težko so kdo predstavlja te glasne velike besede, prešeren smeh in široke kretnje, če tega ni slišal in doživel ...) In ki so si v nekem trenutku upali velik del tega uresničiti. Tako je nastal Mladinski kulturni klub Bele krajine in tako je nekaj let uspešno deloval pod vodstvom Boštjana, Andreja, Robija in Marka, pa na svoj način še Damjana. Včas mi je, da se v nekih trenutkih lahko prištevam k tej skupini.

Spomnim se priprav na odprtje kluba, mravljišča pridnih mladih »delavcev« v podzemlju, ki so končevali dela in skrbeli za zadnje detajle. Sama sem imela na skrbi kulturni program ob otvoritvi. Z Gogo in Tonijem smo resno in profesionalno pripravljali recital. Klicala sem Vito Mavrič, ki je takoj in pod normalnimi pogoji privolila v glasbeni nastop. In nikoli ne bom pozabila, ko je prišla vsa nasmejana in navdušena in vprašala, kje se lahko preobleče in uredi. Poslala sem jo v sanitarije v grad čez cesto ... Že takrat so bile v nemogočem stanju (kot danes), a druge rešitve ni bilo. Nazaj je prišla vsa bleščeča in lepa in prav nič ni komentirala »garderob«, v katere sem jo napotila. Svoj nastop je opravila dobro, kot zna, in mislim, da je dala otvoritvenemu programu prav poseben pečat. Poleg vsega ostalega ... in vse je bilo posebno.

Potem se je začelo ... redni klubski program ... ideje za

nove dogodke ... novi glasbeniki, pa spet glasbeniki in novi glasbeniki. Klub je bil bolj kot vse drugo koncertno prizorišče, kar je ostal do danes. Nič slabega ni v tem, ravno nasprotno, čeprav sem vedno upala, da bodo v njem našli mesto tudi drugi mladi ustvarjalci. Kdaj pa kdaj se je sicer pojavil kak igravec ali manjša skupinica njih, pa kakšni potopisi, videoprojekcije, včasih celo literarna prireditev, a vse to je bil od nekdanj zgolj rahel spremljevalni program. Z malo odziva in šibko publiko. Zadnje čase se baje to spreminja, npr. na večerih stand-up komedije, kar je vsekakor za pohvaliti.

Naše takratne ideje in stališča »predsedstva« smo nenehno premlevali, dograjevali in usklajevali. Nepozabni so bili (običajno nedeljski) sestanki, ki so se vedno zavlekli pozno v noč in med katerimi se je moški del ekipe obvezno skregal na smrt. Vendar je bil to le način izražanja mnenj, kresanje stališč, dokazovanje mladih nepokvarjenih ustvarjalnih moči, konstruktivno priznavanje pripadnosti istim ciljem. Vsakič znova pa je bilo glasno, burno, veselo in strastno. Na vse ali nič. Najbrž smo takšno predanost in zavzetost iskali tudi pri delu in ustvarjanju ostale mlade populacije svojega časa in prostora. Mogoče smo vsaj na začetku pričakovali veliko preveč.

Nemogoče je zapisati neštete drobce, ki se človeku utrnejo ob razmišljanju na tiste začetke. Ogromno je internih doživetij in občutij, ki bi jih težko razumeli. Z 20-letne razdalje se zdi vse takratno še lepše in boljše, kot je mogoče bilo. Zdi se, da smo bili v pravem času na pravem mestu. In s pravo mero idealizma in realizma v sebi. Da smo znali začeti nekaj, kar so pozneje drugi samo še izboljševali in dopolnjevali. Slednje je pravzaprav velika nagrada – nam in mestu, v katerem živimo. In občutek ob tem je – brez nepotrebne skromnosti – dober.

Res dober.

Slika 15. 3. oktober 1992, Strelnikoff, foto: arhiv MKK BK.

31.10.92

POLSKA MALCA (Krško)

ĐANI KOVAČ - BASS

UROŠ SRPČIČ - BOBNI

TOMI URH - KITARA

Uroš

ZUNAJ ZEBE ZEBE

AMPAK BILO JE TOPLO TOPLO

VSAKA ČAST DNEVU

☞ knjigo vtisov, stisov in mitisov,
sem a opisal.

Đani

Slika 16. 31. oktober 1992,
Polska Malca,
iz klubskega dnevnika

Slika 17.
25. december 1992,
Tomaž Pengov,
foto: arhiv MKK BK.

Ko so me v soboto (na koncertu Majk) nagovorili, naj nekaj napišem v okviru obletnice MKK, se nisem počutil ravno v pravi fazi za to zadevo. Najbrž si nisem na jasnem, ali zato, ker se ne udeležujem več redno koncertov v Črnomlju, ali je mogoče krivo to, da ravno zdaj aktivno ne priganjam svojega banda, tudi pomeni ene vrste odvajanja od stvari.

No, če bi se hotel očistiti od te scene, bi trajalo verjetno več kot trideset let. Najbrž bi določenim, seveda če bi bilo možno izlužiti substanco, morali poleg ostalih zadev na zdravniških pregledih meriti nivo rock&rolla v krvi. Ha, ha, potem bi se čudili, kako ta človek sploh še živi - pa ne misli da sem se s temi besedami prevelil v laboratorijskega abstraktnoža. No, vodstvo kluba, zadnja leta trdno zasidrano okoli Broken lock (čestitam jim za zadnjo odlično ploščo), so že druga

GORAN JARNEVIČ:
MISLI
IZ PULZANSKE
PERSPEKTIVE

oz. tretja generacija, ki daje še tisto nekaj pristinega in zavzetega belokranjski sceni, da vse skupaj ne gre vrugu v naročje. Saj potem bi lahko hitro bili tam, kjer se je znašla takrat Metlika. Se pravi – v prelomu tam nekje okrog leta 1987, ko je razbitje angažiranih pogledov na stvari in fraccizem določenih Metličanov, ki so bili, ali bolje rečeno smo bili, do takrat veliko bolje povezani med seboj (naj se spomnimo, da smo imeli v Metliki do tedaj močno punk oz. rockovsko tudi koncertno dogajanje, pa da ne bom zdaj našteval akterjev skupin od Indust бага, Stekline, Groteske, bb shopa, La grande britanie, Betlehemske zvezde, Mame dolores, Pasmatrsov in še raznoraznih derivatov, ki so bili prisotni tudi zgolj kot muhe enodnevnice), prispeval k temu, da nikakor nismo našli več skupne poti. Nekaj se je potem še dogajalo v dvorani v Gradacu, a kaj ko Metlika več ni mogla zadržati prostorov, ki so bili nujni za delovanje koncertne dejavnosti. Iz naše stare metliške kinodvorane – nekdanja centra belokranjskega rock prizorišča, ki smo jo očitno po pankersko zažigali (še bolj kot nekoč Turki), je po vsej tej naši metliški nesložnosti in faušariji tam ratal gasilski muzej (ne bi zdaj o podpihovalcih in krivcih za to). Seveda »vigredaških sešnov«, ki so se redno dogajali v našem vadbenem prostoru (bag plac), tudi ne bi hotel mešati v tako kontinuirano resno dogajanje, čeprav je tudi to nekaj. Naš band je nekako 1989 le našel nov zagon, da smo prišli do tiste znamenite cd-jke »Nova leta«, in pokazalo se je, da je rockfolk še živ, neverjetno velik odziv. Samo kje in kdo lahko nekaj naredi, da bo belokranjski rock'n'roll šibal in kar je v zvezi s tem tudi naprej, rabimo prostor ... da, prostor, ampak ne samo metliški ali zgolj črnomaljski, rabimo belokranjski subkulturni center ali nekaj podobnega ... mogoče je to imel v glavi še marsikdo, ne samo v okviru članov belokranjskih bandov, verjetno še kakšni entuzijasti ali pa nadebudni dobičkarji, ki so se pletli okoli te scene, mogoče jih je o tem sanjalo kar nekaj, veliko je bilo o tem izrečenih besed ...

Samo nekje v meglici pa se le spomnim tistega gostilniškega sestanka v Črnomlju, kjer me je Boštjan Švajger pobaral: »Dajmo se združiti, mi mislimo resno, imeli bomo klub, glej, tu je tudi Kunič, Zupanič, nekaj bomo naredili, ti boš mogoče iz strani bandov, ozvočenja kaj pripomogel.« ... Da, lepo ... sliši se fajn. Mene je Indust bag obvezal do te mere, da sem lahko samo bolj vzpodbujal, kot dejansko pomagal, če ne štejem našega ozvočenja, ki smo ga v začetku delovanja kluba posojali. Priznam, da si nisem niti mislil, da bo možno na tako dolgi rok to tudi uresničiti, zato dajem tukaj, vsaj jaz, velik plus Boštjanu Švajgerju – njegov prijateljsko realni, a tudi filozofsko retorični pristop mi je zlezel pod kožo še iz ljubljanskih študentskih časov – pa potem tudi druženje v okviru špilov naše Groteske v Krškem, okoli Mame dolores in predvsem pesniških storitev, ki sva jih večkrat pretehtavala. Pa vseeno, za tako resen poseg, še posebej, če pomisliš, da je bilo vse bolj čutiti vpliv neizprosne kapitalizma v porajanju, kjer brez ficka ne gre prav nič in brez pravne in jasno tudi občnske podpore sploh ne, je bilo treba biti veliki optimist.

»Čak«, ampak tega je že več kot dvajset let in MKK je vzdržal in se nadgradil v še lepši in boljši podobi, kot je bil takrat!!

Fajn bi bilo, da bi naša tridesetletnica, ki se pač aktivno ni uresničila v letu 2010, bila v okviru dvajsetletnice centra, ravno tako kot je bila prejšnja, sem za hip pomislil na koncertu Majk. Še posebej zato, ker smo bili ravno Industbag tisti, ki smo imeli čast, da smo bili lahko povabljeni na samo otvoritev, da je mogoče naš »trmasti« rock'n'roll zaznamoval tako naše dolgoletno delovanje, kot tudi kontinuirano delovanje MKK-ja. Želim si, da bi še kdaj stal na tistem odru kot akter, kot že tolikokrat do sedaj. Priznati moram, da mi je bilo tam nekje okoli leta 1994 nekako najtežje, saj sem se ujel v lastno pest zarečenega kruha, da bom vedno igral le svoje songe, pa smo se mogoče tudi kot upor razcepitve (rock'n'roll nikoli ni v duši in srcu priznaval razcepitve juge in to si upam trditi tudi sedaj)

provokativno lotili rock jugo priredb. Nenazadnje, tudi s prijateljem, sočlanom tistega jugo projekta – Maretom Zupančičem, tudi on je v MKK-ju že inventar in seveda eden najbolj zasluženih za razvoj in obstoj le-tega, če se lahko tako izrazim. Njegovi prihodi v Metliko niso bili samo simboličnega pomena, da tehtamo ruzance in prestarje, ampak se je verjetno dobro počutil v tistem okolju, čeprav že takrat Metlika še zdaleč ni bila več to, kar je bila. Verjetno se spomni, kako sem bil ves v dvomih »pa to niso naši komadi pa ... hm, saj nimamo vaj, pa kako bo to izpadlo v tako angažiranem klubu, kot je MKK. Dokler je bilo to naše jugo skidaško preigravanje le domena odličnega puba KROKAR, kjer smo bili nastavljen žur duo s Skanitom, je to še šlo, samo naprej pa halooo!!« **No, Mare je imel prav – bilo je cool! Ampak sem le imel zavest, kaj pomeni ta črnomaljski plac ... pomeni da podpira angažiran pristop in predvsem lastno ustvarjalne skupine v subkulturnem – lahko tudi angažiranem provokativnem smislu. In band, ki dobro dela, ima potem zeleno luč pri publiku, lahko dela tudi naprej. Če delaš površno ali neustvarjalno, potem tudi ne sodiš sem ... je pa to bil povod, da je tudi Indust bag zadihal ponovno 96. leta in sem to svoje »izdajalstvo k lastnem ustvarjanju« na srečo dal na smetišče zgodovine »ali bilo je ljepo« ... in spet hvala MKK-ju, ki je tudi to vrsto prepoznal, kot le del žur zgodovine in je ločil, kaj so priredbe in kaj so predelave in kaj je zavzetost do stvari – recimo po kmečko, ločil je zrno od plev!!**

No, to je bilo obdobje, kjer smo si marsikakšno besedo in vzpodbudo delili z Dušanom Jesihom, »Kiskotom«, ki je postal že naš prijatelj in je bil dolga leta najbolj zaslužen za vse, kar je bilo potrebno povezati skozi dogajanje in v okviru organizacije bandov za MKK. Marsikaj smo dorekli z njim, lahko rečem, da je pozitivno vplival tudi na naš band in mu tudi sugeriral, še posebej zato, ker smo se kot trio ponovno revitalizirali. Enkrat je v šali celo dodal, če ne bi bilo MKK-ja, danes več ne bi imeli kje igrati, »mamicu vam«. No to seveda ni bilo res, ampak v enih kriznih

obdobjih bi pa skoraj držalo ... ha ha, če potegnem šalo še naprej, tudi SIDDHARTI je v njihovih začetkih omogočil, da je bila enkrat v MKK naša predskupina, saj ne moreš verjeti ...

Z Broken lock smo velikokrat nastopili kar na istih koncertih, še posebej se v lepem spominu spomnim tistega v Ljubljani v KUD Prešeren, pa jasno tudi na »Novem rocku v Križankah«, kjer smo ponudili en lep pečat belokranjskega ustvarjanja. Še lepše je, če se imaš kam vrniti in fantje iz skupine Broken lock se ne samo da imajo kam vrniti, ampak jih takoj čaka doma še velik del novih nalog in prav je tako.

Danes mislim, da je tukaj z njimi nov duh intelektualnih in ALTER rockovsko močno podkovanih zagonov in dajem jim en veliki »daaaaaaaa« za njihov doprinos in trud v MKK, saj ga praktično držijo pokonci. Naj bo še dolgo let vsaj tako, kot je, če ne še boljše.

In vsi se bomo trudili za to!!

Slika 18. 8. februar 1993, Kulturni praznik, koncert **Bojana Drobeža** in **Lada Jakše** ter recital poezije, recitira **Andrej Kavšek**, Prva obletnica delovanja v prostorih MKK BK, foto: arhiv MKK BK.

Slika 19. 1. maj 1993, Jan Plestenjak in Interaction Jazz Group z Bracom Doblekarjem, foto: arhiv MKK BK.

Slika 20. 15. maj 1993, **KUD Idijoti** (HR) po koncertu, foto: Marko Pezdirc.

Slika 21. 26. junij 1993, Jani Kovačič, foto: Marko Pezdirc.

Slika 22. 9. oktober 1993. Prvi koncert hrvatskih punk veteranov **Hladno Pivo** (HR), foto: Marko Pezdirc.

Slika 23. 22. januar 1994, **Res Nullius**, foto: Boštjan Matjašič.

Slika 24. 19. marec 1994, **Niet**, foto: Boštjan Matjašič.

Slika 25. 16. april 1994, **2227**, foto: Boštjan Matjašič.

2010
20 LET
1990 MKKBY

Anarhija na področju kulture
& umetnosti še najbolj
produktivna – dokazi:
sexualna revolucija 60. let,
punk 1976-77. Pokojni rock
kritik Darko Glavan je punk
definiral kot »potpuno
ubedljiva negacija klasike.«
Seveda to velja za zgodnji
punk 70. & 80. let – 20. st. –
punk sedanjih generacij je
kakopak simptomatično
hiperglikemičen –
konformističen

— za razliko od konteksta Exploited, Dead Kennedys, nasploh Crass ipd. Generalna olajševalna okoliščina je ta, da še obstajajo anarho punk bendi, kot so Aktivna propaganda – Diktatura kapitala pod masko demokracije. Punk pa je pravočasno

BRANJE KONCILJA:
KONSTANTA MODERNE
URBANIE ROCK KULTURE

prišel v naše kraje na Dolenjsko – Bacili, Gonars oz. Abortus in BK – natančneje v Metliko – Indust bag, Steklina idr. Punk je v 80. prepričljivo negiral kulturstatični dogmatični dolgcajt – in stimuliral inovativnost moderne urbane rock kulture. Napalm Death so po 1982 patentirali hard core – temu pa so sledili tudi legend Discharge, idr. Joy Division so ob koncu 70. let patentirali post-punk. Punk je v naših krajih aktiviral kulturni pluralizem in boj za avtonomni prostor. Angažirana – nekonformistična generacija je v 80. in 90. letih 20. stol. vzpostavila klubsko sceno – to je infrastrukturo urbane rock kulture.

V Metliki je do srede 1989 deloval klub, ki so ga istega leta zaprli in preuredili v gasilski muzej. Skratka kulturstatični dogmatizem je na liniji nič ni treba spremenit ... Metliška scena je postala didaktičen vzor črnomaljskih mladincev in začela se je procedura ustanavljanja MKK BK Črnomelj. Koncertna ponudba je bila v 80. in 90. dokaj siromašna. Za ponudbo so takrat skrbeli tudi mladinci iz Semiča npr. l. 1991 – koncert metliških The Pas maters – v gasilskem domu.

Ne kaže pozabiti da je MKK BK – Čr. pridobitev povezana z angažiranostjo in vztrajnostjo generacije iz 80. Boj za avtonomni prostor – svetovljanstvo oz. kozmopolitanstvo je za sedanje pretežno konformistične generacije precej ne-

razumljen pojem – kar velja šteti za produkt ortokapitalistične ovčereje – iz mladih ljudi napraviti konformiste; hlapce & služabnice ... I feel xenophobia – in Xenophobicland.

MKK BK – Čr. je od 1992 konstanta moderne urbane rock kulture. Kljub pop hiperglikemičnem trendu v rocku – je MKK vedno poskrbel za kulturni žanrovski pluralizem urbane kulture od punka, noisa, grind corea & underground metala do avantgardnega jazza. Tej konstanti vsekakor velja slediti tudi v prihodnosti. V MKK so nastopali mnogi dotakrat neznani bendi, kot so Orleki, Siddarta idr. Ob koncertih Hladnega piva – v 90. je bila v MKK takšna gužva – da je premik od odra k šanku spominjal na hojo v hribe. Od 90. do sedanjega retrokulturstatičnega dolgcajta se je v MKK zvrstilo vrsto žanrovsko inovativnih bendov, kot npr. Iconoclast – avantgardni jazz duet iz New Yorka, do Hesus Attor iz Ri-HR, No means no & Hanson brothers – podružnice do Extreme smoke 57 – grind core primorcev in sedanjih Dickless Tracy iz Brežic – pa sevniških Scum, idr. Skratka MKK BK je svetovljanstvo urbane kulture približal retrostatični zaspani provinci.

V boljših letih 20. stol. je bil MKK BK tudi svojevrstna prestolnica urbane kulture NM Podgurskega sektorja idr. Kljub vztrajnem plakatiranju – je dandanašnja mladina tako konformistična – da se jim ne da pogledati, kaj se dogaja v MKK – kar velja za domorodske, ne samo podgurske subjekte. Inovativnost & inventivnost urbane kulture – je tista kulturna dobrina, ki jo je potrebno posredovati generacijam, ki prihajajo ...

Slika 26. 21. oktober 1995, **Harries** (NL), foto: Boštjan Matjašič.

Slika 27.
27. april 1996, **Fregatura**,
prvi all-girl band v MKK BK,
foto: Boštjan Matjašič.

Slika 28.
17. maj 1996,
Skytower,
foto: Marko Pezdirc.

Slika 29 in 30.
5. april 1997,
Broken Lock,
foto: arhiv MKK BK.

Slika 31. 5. april 1997, Atheist Rap (SR), foto: Marko Pezdirc.

Slika 32.

31. maj 1997, **Aurora** (HU),
foto: Boštjan Matjašič.

Slika 33.

7. november 1997,
Long Term Survivor (FR),
foto: Boštjan Matjašič.

Slika 34. 8. november 1997, Ana Pupedan, foto: Boštjan Matjašič.

Slika 35.
21. junij 1997, **Sarcom**,
foto: Marko Pezdirc.
Slika 36.
27. december 1997,
Kojoti (HR),
foto: Marko Pezdirc.

20²⁰¹⁰ LET
KANKKUKU

Brez ironije. Brez cinizma.
Brez pretiravanja. Brez
olepševanja. Brez
umetniškega pretiravanja.
Brez prisile španske
inkvizicije. S časovno
distanco. S čistimi mislimi. Z
lepimi spomini. Z vloženo
energijo. **Z zasejanim
semenom, ki še vedno živi
svoje življenje.**

.....

Seme, katerega je skupina entuziastov skrbno zasejala v zadnjih vzdihljajih rajne samoupravne in socialistične Jugoslavije, je uspešno vzklilo v samostojni, demokratični in kapitalistični Sloveniji. Okoliščine so bile semenu naklonjene. Samoodrekajoče negovanje premnogih ga je čudežno obvarovalo pred zavistjo boječih se svoje sence. Še vedno ga varuje.

Otroci socializma smo tako svojo podaljšano adolescenco preživeli v oazi, namenjeni vsem, razumljeni redkim. Bili smo nezavedni borci za ohranitev analognega. Toda vse se je dogajalo v svoji časovni dimenziji. Moč sekunde nas je

SAMER KHALIL: THE FIRST OASIS

počasi drobila in nas spreminjala v ničle in enke. Vse. Brez izjeme. Počasi smo se spremenili v sužnje digitalnega.

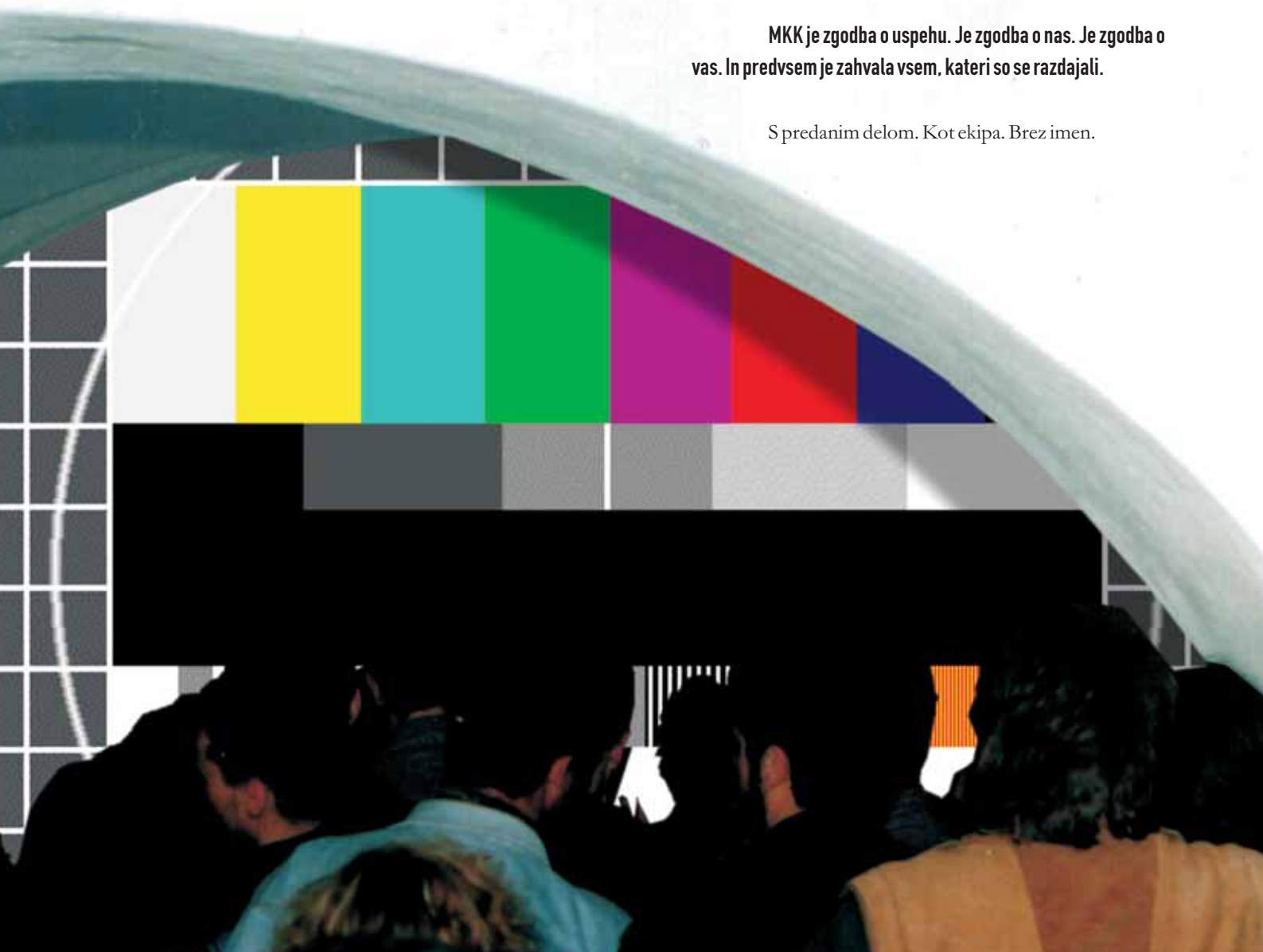
Hoteli smo narediti vse, kar nam niso hoteli ponuditi drugi. Hoteli smo poskusiti vse, nad čemer so se zmrdovali. Ni jim bilo kaj prida mar za naše želje. Prav. Naučili smo se preživeti sami. Bilo nam je prijetno v različnosti. Seme nam je bilo

hvaležno. Z ljubeznijo smo ga zalivali z našim nebrzdanim zajemanjem iz vodnjaka idej.

Nam je biološka ura skrbnikov in negovalcev rastočega semena neutrudno bila. Odbijala. Odbila. Počasi, a zanesljivo. In prišli so neki »novi klinici«. Nezavedno se spreminjajo v nas. Samo z drugačnimi besedami bi se opisali.

MKK je zgodba o uspehu. Je zgodba o nas. Je zgodba o vas. In predvsem je zahvala vsem, kateri so se razdajali.

S predanim delom. Kot ekipa. Brez imen.

Slika 37. 14. februar 1998, Zaklonišče prepeva, foto: Marko Pezdirc.

Slika 38. 21. november 1998, Demolition Group, foto: Marko Pezdirc.

Slika 39. 27. november 1999, **Overflow** (HR), foto: Marko Pezdirc.

Slika 40.
12. februar 2000,
Pridigarji,
foto: Marko Pezdirc.

Slika 41.
25. marec 2000,
Wanda Chrome and the
Leather Pharaohs (US),
foto: Marko Pezdirc.

Slika 42. 7. oktobar 2000, Let 3 (HR), foto: Marko Pezdirc.

Slika 43.
9. december 2000,
Polyplush Cats (US),
foto: Boštjan Matjašič.
Slika 44.
20. januar 2001,
Elvis Jackson,
foto: Marko Pezdirc.

20 LĪET
1990-2010
MIKIKIK

Razumeti MKK BK zgolj kot tistih nekaj deset, morda sto kvadratnih metrov vlažne kleti, je zgolj privid resničnosti. Klub je predvsem vsebina, energija, so člani, privrženci in obiskovalci, nastopajoči, stari prijatelji in vedno novi znanci. Je prispodoba sproščenih druženj in vikend svobode. So Branetovi No Gods No Masters alter songi.

Je zmaga strpnosti, je možnost izbire z dvakratnim ja. Zato bi še enkrat. Kaj še enkrat, še petkrat, še stokrat počel isto, če te slučajno zanima.

Konec leta 1995, na vrhu ustvarjalnih moči, se je jedro klubskih prvoborcev predčasno umaknilo. Za svoje delo bi si zaslužili zvezdo na pločniku

DUŠAN JESIČ
HISEL
MAŠTIC

NO GODS
NO MASTERS

slavnih. Vsak član svojo! Zato, ker so postorili umazana birokratska opravila, se uspešno zoperstavili ozkim in ozkogledim interesom ter na prvi liniji prestregli prezir malomeščanske omejenosti. Pripravili so trdne temelje, uveljavili pravila vedenja in začrtali smer delovanja. S Samerjem, s katerim sva kot nalašč ravno takrat dojela, da je definitivno konec študentskega življenja, in prenovljeno ekipo, smo prevzeli klub z renomejem. Treba je bilo samo nadaljevati in nadgrajevati začeto delo, ostalo je prišlo samo od sebe. Vsaj zdelo se je tako.

Ključni poudarki delovanja, ki smo si jih zastavili, so temeljili na programu, promociji, nabavi nove opreme in predvsem na razvoju lastne produkcije na glasbenem, likovnem, gledališko-scenskem in literarnem področju.

Nabava opreme se je začela z zamenjavo centralnega ozvočenja. Obstoječa 4-kanalna mešalna miza, večinoma pregreti ojačevalec, mikrofoni ali dva in zvočniki, ki bi bili bolj primerni za domačo dnevno sobo kot za ozvočevanje koncertov, enostavno niso več ustrezali vse večjim tehničnim zahtevam bendov, niti ne pričakovanjem obiskovalcem. Z nakupom nove mešalne mize se je začela zmagovita, nikoli dokončana zgodba.

Še zdaj sem nejevoljen, ker nismo uspeli razviti več lastne produkcije. Večina načrtov se je izjalovila, vse izjemne ideje pa so se namesto na odrih in v galerijah zaključile z neskončnimi modrovanji ob šanku. Brezmejen ustvarjalni naboj mladih, ki se nima kje samouresničiti, se je kmalu pokazal za utvaro, za floskulo, za neumnost. Ne nasedajte! Imajo kje, celo vedo kaj in kako, samo ne ljubi se jim dvigniti riti izpred računalnika ali z barskega stolčka.

Smo pa z velikim zadovoljstvom gostili druge. Performansi, predstave, razstave, film in video, potopisna

predavanja in okrogle mize seveda niso predstavljali glavnine programa, jih je bilo pa ravno dovolj, da smo se lahko širokoustili z njimi. Bolj sicer s samimi dogodki kot s številom obiskovalcev, ki jih je itak, bolj kot (po večinskem mnenju) brezjajčna umetnost, zanimala točka G. Glasba!

Usmeritev kluba je bila in je še, da je treba mladim, neznanim, neuveljavljenim domačim, slovenskim izvajalcem ponuditi možnost nastopa. Pa smo jim jo. Stotim, dvestotim, enkrat, večkrat, vsak teden kakšnemu. Seveda se nismo branili niti večjih, bolj znanih, da ne rečem slavnih izvajalcev. Nak. Da le niso bili komercialni izmečki ali samovšečnimi naduteži, kar je pogosto itak eno in isto. Pravega arhiva ni, tu in tam je kdo kaj zapisal, pofotkal, posnel. Za ušesa bi nas bilo treba. Vse vpletene v vseh teh letih. Tudi tiste bodoče. V poduk!

Najrajši smo imeli rock z vsemi podzvrstmi, nadžanri, stili in slogi, smo se pa radi družili tudi z džezisti, kantavtorji, punkerji, metalci, improvizatorji, etno friki, noiserji, hip hoperji, glasbenimi vseznalci in pogumnimi diletanti. Vsebina je imela prednost pred obliko, izvirnost pred uigranostjo, ustvarjalnost pred poslušljivostjo, samosvojost pred všečnostjo.

Še posebej pomemben se mi zdi nastop prvega srbskega benda leta 1996, kljub številnim tujim bandom, ki so nas do tedaj že obiskali. Za prihod k nam so morali prevoziti tako rekoč pol Evrope, saj preko Hrvaške pač niso mogli zaradi (po)vojnih razmer. Zato pa so hrvaški obiskovalci predstavljali pomemben delež publike. MKK je za nekaj ur postal drugo Jajce, tretji AVNOJ, četrta Jugoslavija!

Prvi ameriški bend mi je že zdavnaj ušel iz spomina, pa nič ne de, saj so mu kmalu sledili drugi in tretji. Severno in južno ameriški, zahodnoevropski so si podajali kljuko z vzhodno-

evropskimi, z domačimi in metliškimi, z dolensjkimi in slovenskimi.

Okoliški so bili še posebej dobrodošli, saj jih je običajno spremljala množica navijačev, pa tudi z reklamo se v takšnih primerih ni bilo treba posebej truditi. Še sreča, kajti plakate, ki so pogosto bolj kot promociji služili provokaciji, smo itak večinoma pozabili razobesiti.

Neverjeten komunikacijski napredek se je zgodil konec tisočletja, z razmahom elektronske pošte in mobilne telefonije. Namesto tiskanja in pošiljanja gradiva po pošti sem lahko z enim klikom obvestil (tedaj sicer še skromno) množico uporabnikov spleta, neskončno zvonjenje v prazno stacionarnih telefonov pa so nadomestila SMS sporočila.

Mediji so nas imeli povečini radi (hvala še enkrat), vsekakor rajši kot politiki. Pred vsakimi volitvami smo naredili načrt, kako bomo sodelovali s kandidati na volilnih listah. V zameno za skromne denarje smo jim ponujali možnost bogate promocije v klubu. Pretežno neuspešno, saj so se nas eni ogibali malce z leve, drugi pa krepko z desne. S predstavniki lokalne oblasti smo pač živeli v svojevrstnem sožitju – oni niso ne potrebovali ne marali nas, mi pa njih ne. Nekoč smo bili predlagani za Župančičevo priznanje za delo na kulturnem področju, pa ga je namesto nas dobil nek narodnozabavni ansambel. Z martinovanji se res nismo mogli kosati.

V tem kontekstu ne gre prezreti niti nenehnih govoric o zaprtju kluba ali v blažji verziji preselitvi na drugo lokacijo, ki so nam na začetku povzročale nočne more, kasneje so postale zgolj del folklore. Bile so zunanji sovražnik, ki nas je vedno znova uspel poenotiti.

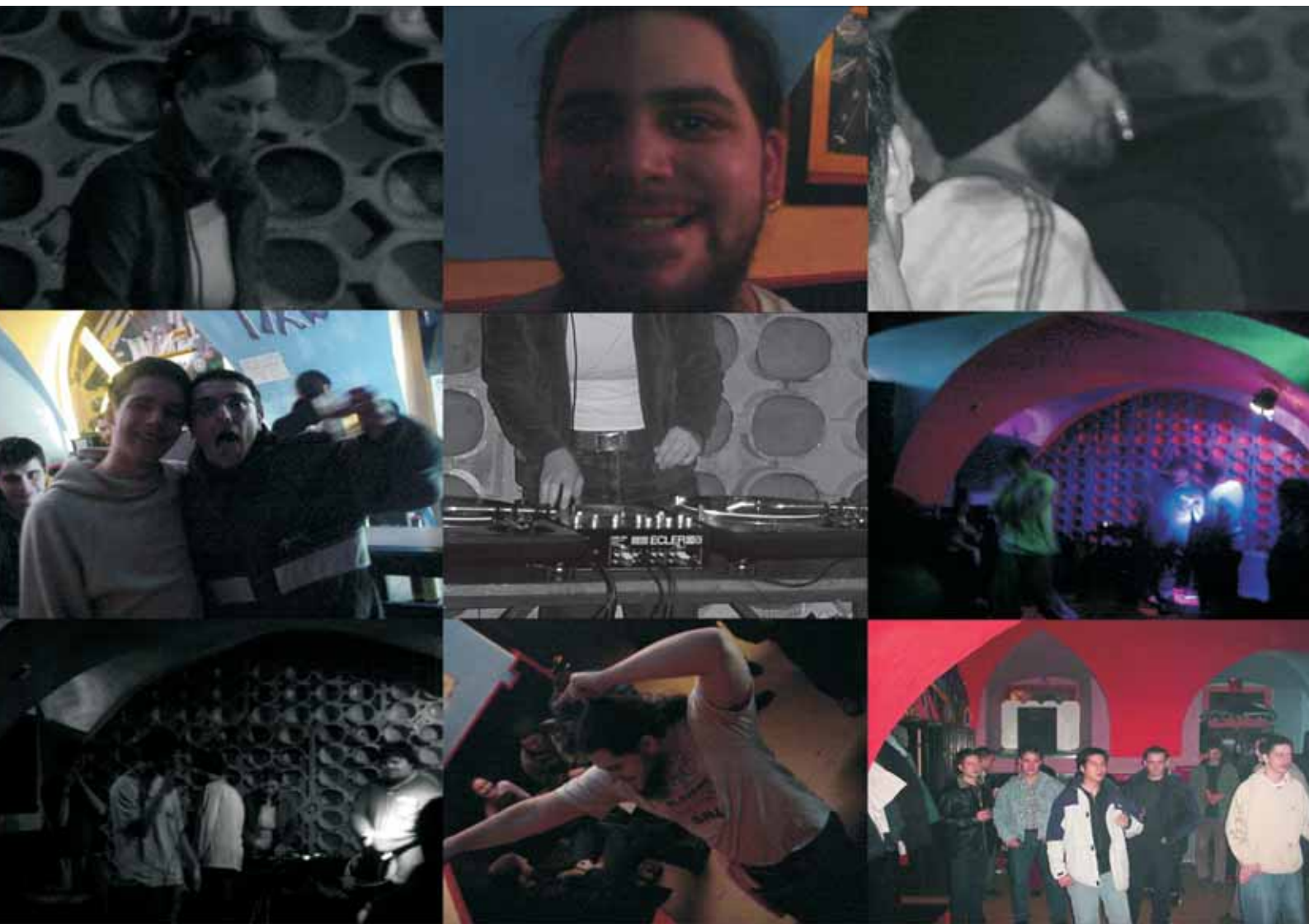
Naučili smo se preživeti z lastnimi sredstvi. Drobiž, ki

je praviloma ostajal od vstopnine in od prodaje pijače, smo vlagali v opremo, občasno dodeljena sredstva na razpisih pa v prenove prostora. Samoumevno brezplačno delo je bilo nujni pogoj, kritje stroškov iz lastnega žepa pa pričakovana oblika obnašanja. Z redkimi izjemami smo tovrstno vedenje ohranili skozi celotno obdobje. Takrat pač še nismo vedeli, da tako opevano in družbeno priznano prostovoljstvo nima neposredne povezave z zastojnim delom. Prav nam bodi, če smo pa ignorirali, celo prezirali seminarje, na katerih so si odvratni mladi^(nški) povzpelniki izmenjevali tovrstne informacije. S sorodnimi domačimi in tudi tujimi društvi pa smo zgledno sodelovali, si zavidali in se bodrili, si izmenjevali izkušnje in poskušali skupaj premagovati ovire na poti, ki je pomembnejša od cilja.

Nismo želeli spreminjati sveta, kvečjemu podreti kašen tabu, iz zasede napadati predsodke, morda tu in tam komu razširiti obzorje in se ob vsem tem še dobro zabavati. Trdim, da nam je uspelo. Vsaj slednje.

Slika 45.
8. december 2001,
KBO! (SR),
foto: Marko Pezdirc.

Slika 46. 26. januar 2002, Freestyle event: Pižama, N'toko, Trkaj, Valterap, utrinki iz dogodka, foto: Janez Weiss.

Slika 47. 9. februar 2002, Urban & 4 (HR), foto: Janez Weiss.

Slika 48. 14. september 2002, **Brain of Morbius** (UK), foto: Janez Weiss.

MKK		Programska Shema za	
NOVEMBER			
30.X	< MKK >	< turnir >	
		š a h	
31.X	< MKK >	< turnir >	
		t a r o k	
01.XI	< MKK >	< metal koncert >	
		F E T I S H A	
07.XI	< MKK & KBS >	< film omnija >	
		mkk kino	
08.XI	< MKK & LAS >	< VJ & DJ performance >	
		CODE E.P	DJ Dado DJ Borka
14.XI	< MKK >	< liter. vecer >	< kultura >
15.XI			slikarska razstava
21.XI	< MKK >	< izbrana glasba >	
		kljubski vecer	
22.XI	< MKK >	< rock koncert >	
		DEZURNI KRIVCI	
28.XI	< MKK >	< melodrama >	
		ledena magnolija	
29.XI	< MKK >	< izbrana glasba >	
		BALKAN ZUR	
www.klub-mkk.org			

MKK		Programska Shema za	
DECEMBER			
5.XII	< MKK >	vecer tematske glasbe	
		FRANK ZAPPA	DjJark
6.XII	< MKK + JSKD >	II.srecanje bel.bendov	
		SARCOM & PREGON & EN SKUZ FALI	
12.XII	< MKK + KBS >		
		mkk kino	
13.XII	< MKK + KBS >	ples & glasba & potopis (Mali)	
		AFRISKI VECER Z IBRAHIMOM	
19.XII	< MKK >	noc ob dobri glasbi	
		kljubski vecer	
20.XII	< MKK >	vecer elektr. glasbe	
		PSIKO DISKO	DjCu DjZvuk
24.XII	< MKK >	noc ob dobri glasbi	
25.XII		kljubski vecer	
26.XII	< MKK >	reggae night	
		DŽUMBUS KAN & DŽUMBUSFARI SOUND SYSTEM	
31.XII	< MKK >	slivester v MKK	
		NOVOLETNI ZUR	

Slika 49. Klubski flyerji, november/december 2003, avtor: Janez Weiss.

Slika 50. 27. marec 2004, **Psychopath**, foto: Tomislav Urh.

20 LET
1990-2010
MKK3K

Zmeraj, ko se vozim skozi Črnomelj, upočasnim na Trgu svobode in pogledam proti Komendi. Za trenutek se mi pred očmi pokažejo kamnite stopnice, ki jih je že zdavnaj načel čas. Zvečer, v temi, se ni prijetno spuščati po njih. Nevarnost zdrsa je na vsakem koraku nižje. **Takšna je pač netlakovana pot v pekel.**

Spodaj se odpre klubsko preddverje, ki je danes namenjeno kadirnici na odprtem. Dovolj varno mesto za zamišljen pogled v temno globočino, od koder odmeva rečno bobnenje. Gromka muzika iz MKK Črnomelj ima veliko skupnega s šumom od spodaj, kjer se skrito pogledu zlivata Lahinja in Dobljčica, in ostaja ostaja glavni navdih za obstoj in delovanje tega mladinskega kluba v Beli krajini.

Na MKK Črnomelj me najbolj vežejo živi spomini iz časov, ko sem vandral po našem klubovju s Štirimi pravimi dedci – se pravi, s preloma devetdesetih let v novo tisočletje. Če se ne motim, smo igrali dvakrat na tem tesnem, vendar prijetnem odru. Enkrat z metliškimi punk-rock pionirji Indust-bag, drugič z gromkimi Kramfid in težkimi Pussyfinger. S prvega nastopa se spomnim pokoncertnega prizora, ko se je med plešočo rajo gibal črnomaljski posebnež, »cigo«, ki je umetelno skrival goreči čik v svoja usta in vsakič, ko je to storil, je še

IGOR BAŠINE
KULIB Z DOLJO

pomežiknil z iskrami v očeh. Takrat še nismo nosili mobitela z sabo, zato smo ga kot turistično trofejo pritiskali na fotoaparāt na celo na kamero (nikar me ne sprašujate, kje je danes ta slika oziroma posnetek). Ko smo drugič, leto in pol ali dve kasneje, spet prišli na oder MKK, nas je pričakalo veliko manj ljudi. Zdi se mi, da jih ni bilo več kot petnajst in še ti so se zabubali na drugi konec dvorane, da jih je bilo težko videti v mraku. Spodbude so sicer ploskale med komadi, vendar pa je bilo ozračje bolj hladno in ne prav spodbudno za nastopajoče, dokler niso od neznano kod pridrveli mladi panksi in začeli svoj rusfaj pod odrom. Težili so, da hočejo slišati hard core. »A hard core bi?« se je odzval naš pevec Boris, se počasi obrnil k meni za bobne in mi z značilnim zanj in nagajivim nasmehom namignil, naj počakam. Segel je po konzervi piva in jo večče odprl z desnim kazalcem. Na kratko je srknil požirek in si približal mikrofon k ustom: »Kaj bi radi? Hard core?!?« V hipu, ko smo ostali dedci neusmiljeno udarili po instrumentih, je obrnil piksno in do zadnje kaplje izžel hmeljev napitek na glavo najbližjega pankiča, ki so ga kameradi odrivali in skušali še sami ujeti svojo sekundo pivskega tuša. Srborite fante smo v trenutku imeli na svoji strani. Bili smo njihovi, koncert je dobil novega zagona in ostal dobro odtisnjen v mojem spominu, tudi zato, ker smo ob povratku v Ljubljano doživeli karambol.

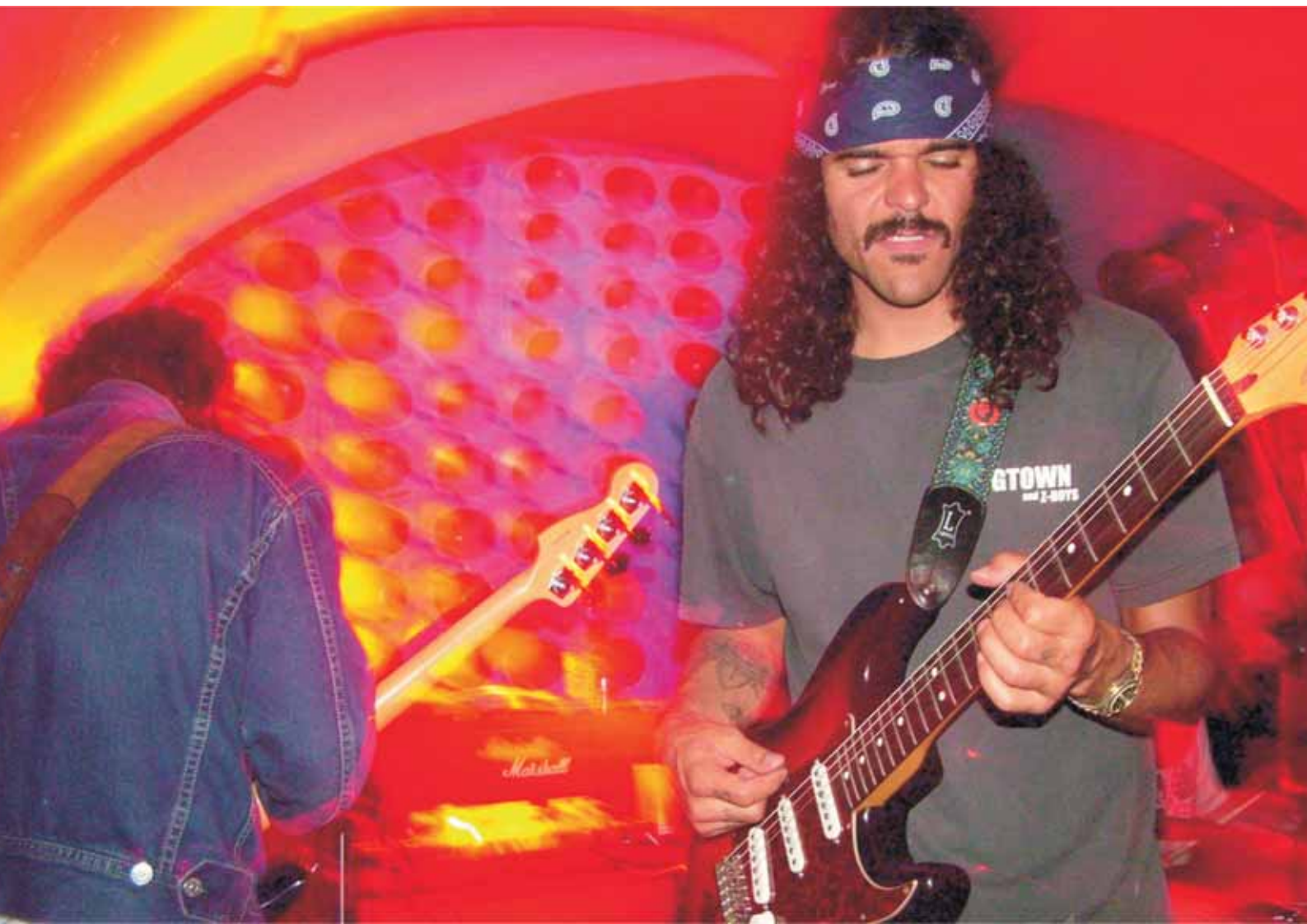
Zagotovo ima vsak gost in obiskovalec svoje spomine z roba prepada, kjer še vedno trdno stoji oder in klubski podij tega mladinskega, kulturnega shajališča v središču Črnomlja. Za lokalne veljake je treba še enkrat podčrtati, da je šlo skozi to klet pol ducata generacij glasbenikov in drugih kulturnih ustvarjalcev ter običajnih ljudi – obiskovalcev. Zgodbe in doživetja so se globoko zažrle v stene, strop, tla in zatohel zrak samega kluba ter ostale v podzavesti vseh, ki so zrasli in še rastejo v tem vabljivo opojnem svetu drugačnosti. Takšni klubi, kot je MKK, igrajo neizmerno in nikoli poplačano vlogo v kultiviranju in v socializaciji odraščajoče mladine v mestu oziroma kraju. Z

ilirskobistriškim MKNŽ, izolskim Shotom, murskosoboškimi MIKK-om, škofjeloško Rdečo ostrigo, koprskim MKC-jem, cerkljanskim CMAK-om, Komplexom v Ravnah na Koroškem, kranjskim Izbruhom, velenjskim MC-jem, pivško Hišo kulture, kamniško Kotlovnico in drugimi še živimi ali pa žal pokojnimi, zaprtimi ali preoblikovanimi klubskimi prostori sodi MKK Črnomelj v verigo mladinskih klubov po Sloveniji, brez katerih bi bila naša mala dežela revna in dolgačasna. Gre za prizorišče, kjer odvija resnična, otipljiva, preznjena kultura, ki se je ne da uloviti in nadomestiti z realističnimi šovi ali celo olepšati na straneh brezplačnih tabloidov. Je tukaj in zdaj! Kdor pride narejen in vzvišen v takšen prostor z dušo, odide iz njega pristen, živ in ponižen pred resničnostjo, s katero se je soočil – ali pa je ob glavo. Kdor ne pristane na pravila igre svobode, se vanj ne vrne nikoli več!

Kot ostala slovanska ljudstva imamo tudi na Slovenskem posebej razvito nagnjenje obeleževanja okroglih obletnic, vendar dvajset let MKK Črnomelj ni samo okrogla obletnica in razlog več za nazdravljanje. Pohvale vreden praznik poriva mladinski klub v novo, tretjo dekada. Zgodovina vzponov in padcev je ob takšnem slavnostnem trenutku več kot dobrodošla, saj se z njo krepi odgovornost in pomen kluba. Vredno se je zazreti v preteklost ter obuditi in prisluhniti spominom za boljši jutri, za bolj jasen pogled v prihodnost kulturnega zbirališča. Brez te luknje, ki je danes na oko umirjena in prav nič divja kot nekoč, je vsak zemljevid slovenskega klubovja nepopoln. Avtorjem in ustvarjalcem alternativne, podzemne, neetablirane, mladinske kulture je pomembna, pravzaprav obvezna postaja na turnejah in gostovanjih. Še toliko pomembnejša pa je za lokalno oziroma regionalno kulturo Bele Krajine. Je kot odrešenje na slovenski periferiji, je okno v svet in barikada za preživetje vseh tistih mladih in ne več tako mladih, ki odklanjajo populistično, prazno, ceneno, napihnjeno, silikonsko in vsiljeno narodnozabavno pop domačijo.

Slika 51.
12. februar 2005,
Shyam,
foto: Tomislav Urh.
Slika 52.
23. april 2005,
Srečna Mladina,
foto: Tomislav Urh.

Slika 53. 23. julij 2005, Brant Bjork & The Bros (US), festival Poletje v Črnomlju, foto: Irena Povše.

Slika 54. 19. avgust 2005, Kolektiv Bast, foto: Tomislav Urh.

Slika 55. 3. november 2006, Zlatko Kavčič, foto: Tomislav Urh.

Slika 56. 10. februar 2007, Mr. T-Bone & The Young Lions (I), foto: Tomislav Urh.

20 2010
LEET
1990 MIKKELI

V MKK sem kvalitetno preživel večino svojega prostega časa v mladostniških letih (evropski standard je 15-30 let). **Aktiven sem bil kot član, dj, tonski tehnik, natakár, redar, čistilka, avtor, programski vodja, predsednik, sedaj spet član!**

Tako, da je zgodb, o katerih je vredno govoriti, veliko. V tem kratkem prispevku sem se osredotočil na čas, ko se je MKK »obrnil navzven« in postal gonilna sila v razvoju mladinskih institucij v Beli krajini.

V upravnem odboru, ki je leta 2003 prevzel vodenje in upravljanje MKK, nas je gnala želja po dogajanju – čim več programa tako v klubu kot drugje (koncerti, dj večeri, predstave, razstave, potopisi, filmi, elektro, internet, informacije, okrogle mize, predavanja, delavnice, športne igre in prenosi, družabne igre, mladinski center, hostel, ...).

Vse te, obstoječe in nameravane, aktivnosti smo v skladu z belo knjigo za mladino evropske komisije prevedli v kvalitetno preživljanje prostega časa -

JULIJ KARBINEČ

AKTIVNI
V
M
K
K

informiranje, svetovanje, neformalno izobraževanje, kulturne dejavnosti, prostovoljno delo, sodelovanje z drugimi organizacijami ... – in šli v akcijo. MKK kot ustanovni član je skupaj z KBŠ in KUD Kolpa v letu 2003 v skladu z Zakonom o mladinskih svetih ustanovil Mladinski svet Bele krajine v okviru katerega je zanimivo nastal projekt Etno folk festival kot del Jurjevanja v Črnomlju, ki ga sedaj vsako leto organizira MKK v sodelovanju z drugimi organizacijami. MSBK danes združuje 12 članic in skrbi za sodelovanje ter povezovanje med mladinskimi organizacijami na območju Bele krajine, izvaja mladinsko politiko. V okviru MSBK se je poglobilo tudi sodelovanje med MKK in KBŠ.

Plod medsebojnega sodelovanja je bil podpis pogodbe o ustanovitvi zavoda MC BIT z dne 24. 12. 2004, katerega ustanovitev dne 25. 1. 2005 je prav gotovo pomenila dodano vrednost na področju mladinske organiziranosti in mladinskega dela v Beli krajini. MC BIT informira, svetuje, izobražuje, omogoča mednarodne izmenjave ter številne druge aktivnosti za mlade. Ta del zgodovine kluba je pomemben zato, ker MKK s svojo aktivno vlogo pri ustanavljanju in upravljanju zakonsko predvidenih mladinskih institucij je in lahko odločilno prispeva k enakopravnosti vseh društev, spoštovanju avtonomnosti vsake organizacije, demokratičnosti pri odločanju in javnosti dela. Res je na račun avtonomije manj sredstev, vendar je kreativnost tisto, kar šteje. Niso redki primeri, ko so si te mladinske organizacije podredili politični podmladki in preko njih izvajali dobro financirano delegirano politiko, za drugače neorganizirano mladino pa ni ostalo nič.

MKK danes z vso infrastrukturo in prvovrstnim klubskim ter festivalskim programom, s svojimi partnerji – MC BIT, KBŠ, MSBK, Občino Črnomelj, Uradom RS za mladino, JSKD, Ministrstvom za kulturo in številnimi drugimi – pomeni gotovo to, kar je bil tudi njegov namen ob ustanovitvi pred 20 leti!

Slika 57. 27. oktober 2007, Sleepytime Gorilla Museum (US), foto: Tomislav Urh.

Slika 58 in 59.
1. december 2007,
No Means No (CA),
foto: Tomislav Urh.

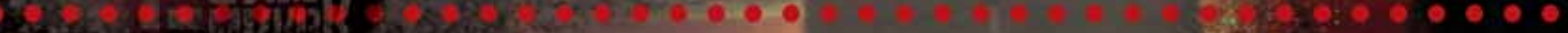

Slika 60.
2. avgust 2008,
Brutal Polka, 1. Črnfest,
foto: Janez Weiss.

Slika 61.
18. oktober 2008
The Hanson Brothers (CA),
foto: Gašper Gregorič.

2010
20 LET
MARIKOV

»Ej Bojc, k'daj se dns z'čne?« sem vprašal Bojana, ki je stal na vrhu stopnic, ki vodijo do prostorov Mladinskega kluba. »V'rjetno ob enajstih, zmer'm mau zamujajo, zmer'm je kasneje, ko je napisano,« je odgovoril in vprašal, če grem na koncert Strelnikoff, ki se je tisto noč imel namen zgoditi.* »Ne, s'm vprašam, mor'm domuh,« je bil jasen odgovor,

saj se kot še ne štirinajstletnik nisem smel niti približati klubu, kaj šele obiskati koncert tovrstne glasbe. Rahlo razočaran sem se obrnil, zmeden ogledoval staro trafiko, ki je včasih stala na trgu in odšel domov. Strelnikoff so ostali kakšno leto

*Ravno pri sestavljanju tega zbornika sem iz starega klubskega dnevnika izvedel, da so celjski Strelnikoff nastopili 3. oktobra 1992, skupaj s Stuff iz Krškega.

JANIEZ MEISS: NEZAKLEPANO

oddaljeni, zamujeni, vendar sem prvič govoril z nekom iz kluba, iz prostora, ki sem ga poznal le po nenavadnih plakatih, ki so predstavljali drugačen element oglasnih desk katere so krasile naše provincialno gnezdo. Plakate smo trgali z njih in jih obešali po naših najstniških sobah, čeprav nismo poznali bendov. Že sam pogovor z Bojcem, ki je bil po tedanjih pojmovanjih glavni, je dajal prijeten občutek.

»Ej, govoru s'm z Bojcom, k'daj se koncert z'čne,« je bila glavna tema vseh razgovorov v ponedeljek, ko je ob odločnih besedah padel najstniški sklep, da je nujno potrebno čimprej dejansko vstopiti v prostore kluba.

Čimprej se je nekako razvlekel, precej, kakšno leto, lasje so rasli počasi; nakar sem se v manjši skupini ponovno znašel na vrhu stopnic. Skupinsko, v formaciji, smo se prvič spustili underground, dobesedno. Klub je bil nabito poln, par poznanih obrazov v gneči, no, poznal sem Bojana, seveda, on je bil glavni. V jugoslovanski svetlo moder jeans – deki, odet sem se nekako opogumil stopiti skozi precejšnjo gnečo ob šanku in komajda sledil raztrganemu Rihardu, izginjajočemu za vrati, ki ločujejo koncertni prostor od šanka. In sem stopil v temen, s podobno oblečenimi starejšimi bolj ali manj zmerno alkoholi-ziranimi kadilci napolnjeni prostor nabijajoče glasbe. bam! evforija, notr smo! Nekaj komadov sem celo poznal, kakšno Nirvano, Pearl Jam, Smashing Pumpkins, saj smo bili grungerji, valda, in seveda Rambo Amadeusa, ki ga je nekaj mesecev poprej na zlezani kaseti prinesel kolega. I bogami nalijepiške plakate po selu, Halid invalid Harija u zlatnom odijelu, a ispod je piso rukom sitan tekst, u nedjelju u mjesnu početak u šest ... Vsi skupaj smo se pririnjili do plesišča, kjer smo v precejšnji gneči pričeli oponašati eratične gibe naših soplesalcev. Spominjam se, da sem se počutil nesproščeno, opazovano, zasmehovano in skrajno neumno. Vendar vse manj, vse bolj je postajalo normalno tedaj povsem trezen skakati, padati in predvsem mahati z najstniško glavo.

Redno smo spremljali plakate in zahajali v klub. Čakali vsakokratnega Halid invalid Harija u zlatnom odijelu. Ni bilo več alternative alternativni. Komaj smo čakali konec tedna, se spustiti po stopnicah v nabito poln velban pobeljen hrupen prostor smrdeč po alkoholu in cigaretnem dimu z zlizanimi linolejastimi tli, posejanimi z žvečilnimi izpljunki. Nekako si se počutil varno, toplo, sprejeto, med somislečimi neprilagojenci. Bil je sobotni poganski ritual, plesa in kanček odmaknjenih stanj, ki je v vsem nadgradil naglo izginjajoče ministrantske sanje o nedeljskem živ-žavu.

Postopoma so obrazi postajali imena, veliko le-teh, imena prijatelji. Imena je dobila tudi glasba, Fugazi, Sex Pistols, Victims Family, No means no, Talking Heads, Pankrti, Niet, Indust Bag, The Pixies, The Clash, Rage against the machine, Bodycount, Polska malca, Red Hot Chilli Peppers, Žambo Žoet Workestrao, Overflow, Hladno Pivo, Kud Idijoti, Majke, Disciplina Kičme, Laufer, Ekatarina Velika ... boleč vrat in konzumiranje, mama s razlogom se brineš. Z glasbo je prišel nek drugačen mindframe, drugačen odnos do vsega, najstniško uporniški in ciničen, rasli so lasje, vse je bilo jasno, vse je bilo brezveze, brez smisla, vsakodnevnica debilana, neizogibna nujnost, vikend in glasba edini smisel, užitek, odmik od Črnomlja, nedeljski župa in kokoš povratek, pristanek. oceans, undertow. Zalet, odriv in skok v zid, trk telesa ob steno in padec dol, na tla, z lasmi v umazanijo, dvig na noge, zasuk glave, telesa, odriv nekoga drugega, ponovitev vaje. tender age in bloom, helmet in the bush. megla.

Tedaj smo že se ponujali v pomoč. »Ej bi l'hk rolau mau?« je bilo vprašanje, teženje. Mare je občasno težkega srca popustil in prepustil navadno polno plesišče rdečekim mladcem »Na! s'm ne forsiraj, pa pazi, da ne bo šlo v rdeče« Seveda smo spraznili plesišče, forsirali in noreli, blodili, skrajno, šlo je v rdeče. i see red, i see a tower against the sky. Seveda je bilo potrebno ustanoviti skupino, zlomiti ključavnico. Kupovalo se je

plošče, odkrivalo bende, poslušalo, forsiralo, šlo v rdeče, norelo. Zdelo se je, da je to trajno stanje, nespremenljivo, klub bo vedno tu, mi pa vedno stari sedemnajst let.

S tokom gimnazijskih letnikov se je relevantno spreminjal le nabor bendov, Nirvano in Pearl Jam so zamenjali Tool in Kyuss, Karma to burn, Helmet. Grunge je na smetišču zgodovine delal družbo punku, mi pa smo sanjali o puščavskem kamenju med belokranjsko zelenjavo. Kolegi so odšli študirat, klub je postal vikend stičiščna točka, zborovanje v hrupu, blodnjah, zakajenih teorijah o svetu in vseh njegovih nesmislih, vse v nedeljskem vonju sobotnih oblek.

Prodiral je elektronska glasba, vse bolj, densalo se je, rejvalo, v fluorescentih pajkicah. V Gavioliju je bila čista ljubezzen, na afterjih še večja, obe sintetični. Gravitacijska sila elektronskih in kemičnih sintez je goltala generacijo, nekateri smo opazovali od daleč, drugi so živeli od blizu. Klub je postajal prazen, plesišče senc z Dj-jem, katerega godba je odzvenela v prazno, za štiri stene. Prej polni avtomobili Metličanov so ob vse večjem policijskem terorju pričeli izostajati, prav tako novomeški pankerji. Ples so zamenjale partije šaha in taroka, klub upokojencev.

Gimnazija je kmalu postala preteklost, postali smo študenti, ki jim je Radio Študent delal delovniško družbo v ozkih sobah Rožne doline ali poceni garsonjerah, klub pa ponujal vikend trip v naivnosti in poznanstva osnovnošolskih in gimnazijskih let, bil je del prtljage, ki je ostajala doma, v Črnomlju.

Ob koncu ljubljanskih let se je pojavila ideja »ostati in razvijati«, delati doma. Ključni del tega je bil ravno klub in njegove dejavnosti. Sedaj ne vem, ali so to bile le blodnje študentov v njihovih absolventskih in podiplomskih negotovostih ali dejanska stremenja naivcev po boljšem jutri. Kakorkoli, ostali smo v Črnomlju, razvijali »sceno«, karkoli to pri nas že je, in

nadaljevali klubski program. Vikendov preprosto nismo mogli pustiti izzveneti v prazno za nekim šankom, v nekem baru s solatnim naborom hrvaških sing-a-long superuspešnic tipa voljela sam ja slovenca ojlatijaaj. Ko gledam nazaj, se mi zdi, da so bila to najbolj kritična leta. Na koncertih se nas je zbralo največ dvajset, na klubskih večerih še manj, redkokdaj kakšen nov obraz, sploh pa se je spremenila povprečna starost, niti enega mladince, kaj šele mladinke.

In smo vztrajali, še vedno so prihajale dobre skupine, navadno s spoštovanjem do naše male luknje, o kateri so že slišali, nas pa je bilo nekako sram praznega prostora, ki smo jim ga ponudili, kot da bi kljuval tihi »... mi smo svoje naredili. Pa vi?« Pa vendar občasno, na koncertu kakšne večje zasedbe, kakšnega hrvaškega benda, navadno Hladnega Piva ali Let 3, se je zbrala klubska generacija ali več le-teh in klub je dobil tisto podobo povsem nabitega zakajenega prostora, ki sem se ga spomnil iz najstniških let in ga tako pogrešal. Navadno so se pojavili tudi obrazi, že dolgo odšli iz provincialnega gnezda, tudi oni so prišli v umazano zakajeno luknjo, iskati prijatelje, pa mogoče tudi kaj drugega, mogoče del sebe in kopico meglenih spominov, ki jih je vezala na en drug čas in na klub. Ne vem za njih, vem pa zase, da včasih še vedno iščem tisto najstniško vikend evforijo.

* * * *

Precej nepričakovano sem prevzel predsedstvo MKK leta 2007 po odhodu Julija in se odločil nadaljevati zadane projekte. Ustanovitev MC BiT nekaj let poprej je omogočila veliko bolj stabilen finančni okvir delovanja, saj vstopnina na koncertih že dolgo ni prinašala zadostnih sredstev za financiranje naše dejavnosti. Hkrati je bil vseskozi načrt vrniti klub na njegovo poprejšnjo raven, ohraniti močno ekipo aktivistov in klub napolniti z mladimi naivci, idealci, vtrganci, zadetki in vsemi ostalimi neprilagojenci, da bi videli, da lahko v MKK najdejo svoj prav, svoj mir, svoj odmik od turbodebilane vaških štal.

Nekako se nam je uspelo povezati z vrsto drugih organizatorjev po Sloveniji in si drzniti organizirati koncert kakšne večje tuje zasedbe. Uspelo nam je na razpisih, že poprej redno uspešen razpis za opremo je dopolnila še programska podpora ministrstva za kulturo. Obnovili smo prostore kluba. Še naprej smo organizirali Etnofolk Fest, načrtovali pa smo še več, v tesni navezavi s Klubom belokranjskih študentov smo se odločili organizirati avgustovski Črnfest in tako obuditi že mrtvo poletje v Črnomlju. Hkrati je tudi MC BIT izvajal svoje naloge in kvalitativno nadgrajeval delo MKK. V nekaj letih smo odkrili nov način delovanja, postali bolj drzni v načrtih, si jih zadali in realizirali. Naenkrat več ni bilo nemogoče pripeljati v Črnomelj No means No, zasedbe, ki je v mojih najstniških letih vsak petek in soboto gremela iz klubskih zvočnikov, nato pa je z vsem svojim veteranskim žarom počastila naš oder. Ni bilo nemogoče pripeljati Sleepytime Gorilla Museum, Däleka, Keelhaul, Nicka Oliverija, Brant Bjoerka in vrste ostalih. Irena, srčna hvala.

MKK in z njim Črnomelj, po besedah Johna Wrighta mestece »with a name i cannot pronounce«, ležeč, po besedah Nilsa Frykdahla »in the coutry where barns have legs«, je kar naenkrat gostil skupine, ki so oblikovale ali še oblikujejo pomemben delček svetovne alternativnoglasbene scene.

Navadno jih je presenetilo okolje, v katerega so prišli, verjetno smo mi njim naredili večji kulturšok, kot oni nam. V vsem tem vidim, mogoče naivno, nek dosežek, nekakšno misli globalno deluj lokalno prakso, nek presežek, ki v vsem prekaša siceršnjo belokranjsko odmaknjenost. V tem duhu smo blizu nam tako sorodnim Prekmurcem, ki se s svojim MIKKom prav tako na robu borijo proti vsem uničevalnim posledicam provincialnega malodušja, obrobnosti in svojevrstnih izključenosti.

Iz podobe mesta sedaj izginjajo sive tovarne proletarskega ponosa, na njih mestih rastejo avstrijski in nemški

supermarketi drugorazrednega potrošništva. Svega če bit svega če bit samo neče biti ljubavi. Klub pa je še vedno tu, linolejasta tla posejana z žvečilnimi gumiji so zamenjala sveža, nova, zlizano belino štiristo let starih velbov komende je prekrila oranžna barva, dva srednježalostna zvočnika nadomes-tilo vrhunsko ozvočenje, stari unionov hladilnik spodoben šank, obraze zdolgočasencev pa sveža dekliška lepota. Tudi vsi mi smo vrhunski, v tridesetih, stari dovolj, da vemo, kdaj oditi, preden s svojimi modrovanji o tem, kaj in kako je prav, zagnijemo celotno stvar. Naslednike imamo, imeli smo prav in naredili svoje. Pa vi, boste?

Slika 62.
8. november 2008,
Leaf Fat,
foto: Gašper Gregorič.
Slika 63.
21. februar 2009,
Dodgy Stones,
foto: Gašper Gregorič.

Slika 64.

28. februar 2009,
Žoambo Žoet Workestrao,
foto: Gašper Gregorič.

Slika 65.

28. marec 2009,
East Rodeo (I/HR),
foto: Gašper Gregorič.

Slika 66.
29. avgust 2009,
Bratko Bibič & The Madleys,
2. Črnfest,
foto: Gašper Gregorič.
Slika 67.
17. oktober 2009,
The Lift,
foto: Gašper Gregorič.

2010
MKR

Stvari se v vseh pogledih obračajo na boljše. Obnova je marsikomu odprla vrata in v klub pride vse več ljudi, vse več je tudi mlajše populacije – dijakov. Klubski prostor se počasi, a vztrajno otepa tistega neprijetnega pridevnika, ki ga je spremljal pretekla leta.

Najboljše v klubu je to, da vsak najde prostor zase. Iz kota spremljaš udrihanje bobnarja, skačeš pred odrom, se čudiš resident dj-ju ali pa naslonjen na šank ogovarjaš lušno natakcarco. Čeprav se pri pobiranju vstopnine ni najlepše nagovarjati glede plačila le-te in prepričevati najpogumnejših, da ob petih šank več ne dela, večer v klubu s svojimi prednostmi pretehta tistih malo neprijetnosti.

Nikakor ne smem pozabiti tudi odlične ekipe, lahko bi rekel kar »družine MKK«, ki se trudi, da ima Črnomelj oziroma Bela krajina nekaj več, da imamo klub, ki že 20 let dopolnjuje kulturni prostor in skrbi, da imamo mladi ter mladi po srcu vsak vikend možnost videti tudi kaj drugega kot le gostilno. Hvala vam tudi, ker mi stojite ob strani, ko je to potrebno, oziroma ko vas najbolj rabim. **Dobra družba, dobra muzika in dober plac so, in bodo še naprej, atributi, ki dajejo klubu nekaj več, kot imajo ostali lokali. Rokenrol bo še dolgo doma v klubu!**

SAŠO JANKOVIČ:

ŠE BOMO

HODILI V KLUBI

PREGLIED IDELA

1951 - 2009

Društvo je bilo vpisano v register društev UE Črnomelj 1. marca 1990. Tedaj še ni imelo lastnih prostorov. Šele z odprtjem slednjih, 7. februarja 1992, je društvo dobilo prostor, ki je omogočal realizacijo zadanega programa in ciljev.

1992¹

- 7. 2. Vita Mavrič /Otvoritev prostorov MKK BK/
- 8. 2. Indust Bag
- 21. 2. Trinajsto Prase
- 21. 3. The search for what
- 28. 3. Morrison Hotel
- 4. 4. Angel Heart, Extreme Smoke
- 18. 4. Gottschee
- 2. 5. Pure Laine (A)
- 9. 5. Ukrajinski kozaki (UA)
- 15. 5. Regoč (HR)
- 16. 5. Charlie Brown, Non Finire Mai
- 6. 6. Peyotil Crunch
- 12. 6. Šukar
- 27. 6. Javna Traja /Marko Breclj, Uroš Srpčič/
- 10. 7. Frakcija-FM
- 11. 7. Laufer (HR)
- 24. 7. Ljubljana Jazz Selection
- 12. 9. Interaction /Jan Plestenjak/
- 3. 10. Strelnikoff, Stuff
- 17. 10. Res Nullius
- 31. 10. Polska Malca
- 14. 11. Orlek
- 22. 11. Orange Baboons (D)
- 5. 12. Leteča Potepuha
- 19. 12. Indust Bag
- 25. 12. Tomaž Pengov
- 26. 12. Noname

1993²

- 6. 2. Hic et Nunc
- 8. 2. Bojan Drobež & Lado Jakša, recital poezije ob kulturnem prazniku
- 27. 2. Stuff & Majke (HR)
- ? 3. Forehead³
- 3. 4. Overflow (HR)
- 17. 4. Laufer (HR)
- 24. 4. Trinajsto Prase
- 1. 5. Interaction Jazz Group & Braco Doblekar
- 9. 5. Hardtime (HR)
- 15. 5. KUD Idijoti (HR)
- 5. 6. Bruuuuujači (HR)
- 11. 6. Piščaci
- 19. 6. Phantasmagoria (HR)
- 26. 6. Jani Kovačič
- 2. 10. Veliki Bijeli Slon (HR)
- 9. 10. Hladno Pivo (HR)
- 16. 10. Dare To Go, Link der Wasser⁴
- 30. 10. Laufer (HR)
- 13. 11. Produkcija Gilš-Kodum /Nasa Teater/
- 6. 11. The Event Trio
- 11. 12. Kud Idijoti (HR)

¹ Vir KLUBSKI DNEVNIK 1992-1994. Arhiv MKK BK.

² Vir KLUBSKI DNEVNIK 1992-1994. Arhiv MKK BK.

³ Iz vnosa v klubskem dnevniku datum ni razviden.

⁴ Vir fotografije in vstopnice Boštjana Matjašiča.

1994⁵

- 22. 1. Res Nullius, Pet Ambulance
- 12. 2. Messerschmit (HR)
- 19. 2. Pure Laine (A)
- 19. 3. Niet
- 26. 3. Butcher's Bill
- 7. 5. Polska Malca
- 28. 5. Demolition Group
- 18. 6. Strelnikoff
- 23. 7. Dekadence, Frakcija FM⁶

Program večinoma tvori
„Rock in underground party z DJ Mihom in DJ Maretom.“

- 8. 10. D'Kovači
- 10. 12. Wasserdicht, Center za dehumanizacijo

1995⁷

- 15. 1. Orlek
- 21. 1. Lolita
- 22. 1. Res Nullius
- 11. 2. Laufer (HR)
- 24. 2. Ego Malfuction
- 11. 3. Pridigarji, Maze
- 25. 3. Veliki Bijeli Slon (HR), Polska Malca⁸
- 22. 4. Tamburaši iz Dragatuša /Etnovečer na jurjevo, praznik pomladi/
- 8. 7. Hladno Pivo
- 30. 9. Zool (NL)
- 21. 10. Harries (NL)

Program večinoma tvori
„Rock in underground party z DJ Mihom in DJ Maretom.“

⁵ Vir KLUBSKI DNEVNIK 1992-1994. Koncert 22. januarja 1994 je zadnji podatek v klubskem dnevniku 1992-1994. Arhiv MKK BK.

⁶ Vir MLADINA 1994-1996, rubrika Napovednik.

⁷ Vir MLADINA 1994-1996, rubrika Napovednik.

⁸ Koncert v okviru „Rock proti rasizmu“, ki je potekal na lokacijah v Črnomlju, Ljubljani, Mariboru in Šempetru pri Novi gorici.

1996⁹

- 20. 1. Shake Spier (NL)
- 27. 1. ANC, Blood Suckers, Debeli Predsednik (HR), Kontra (HR), Srou pa Letu /Punk Festival/
- 24. 2. Mamojebac (HR), Žoambo Žoet Workestrao, Absent Minded
- 4. 3. Baby Can Dance
- 30. 3. Šumski (HR), Stampedo (HR)
- 27. 4. Fregatura, Kojoti (HR)
- 17. 5. Weeping Willow, Skytower
- 31. 5. Scuffy Dogs, K-Sound XXX
- 15. 6. Krug (HR), Indust bag

...

1997¹¹

- 7. 2. Razstava Polone Pavlin
- 8. 2. Razstava „Bela tehnika“ in koncert Ciganska Jazzbina /petletnica kluba/
- 15. 2. Exit (HR), Anonimus
- 1. 3. Loši dečki (HR), The Mi
- 22. 3. Baby can dance
- 5. 4. Broken Lock, Atheist Rap (SR)
- 19. 4. Spiritual Pyrotechnics
- 31. 5. Aurora (HU)
- 21. 6. Anonimus, Sarcom, Pudding Fields
- 20. 9. Žoambo Žoet Workestrao, Sirup za izkašljevanje
- 4. 10. Zolty Cracker (CA), Jen Paches (CA)
- 18. 10. Free 48, Zablujena Generacija
- 7. 11. Long Term Survivor (FR), Zygomatik Zone (FR)
- 8. 11. Ana Pupedan
- 29. 11. Indust bag, Castle Nuts
- 27. 12. Kojoti (HR)

⁹ Vir MLADINA 1994-1996, rubrika Napovednik, ki pa z drugo polovico leta 1996 več ne omenja dogodkov v MKK.

¹⁰ Podatkov o dogajanju v drugi polovici 1996 ne srečamo v Mladini, klubski dnevnik za to obdobje pa so izgubljeni.

¹¹ Vir MLADINA 1997-1999, rubrika Rodeo, kjer je Jaša Kacin Kramaršič leporečno napovedoval koncertno dogajanje po slovenskem klubovju.

1998¹²

- 24. 1. Marko Breclj
- 31. 1. Overflow (HR), Not the same
- 7. 2. Tudosok (HU)
- 14. 2. Zaklonišče Prepeva, Ahilova 6A
- 28. 2. Plan Kruutntone (NL), Antiodpad (HR)
- 7. 3. Terror of Tiny Town (CA), Paradoxal Treatment (HR)
- 14. 3. Anonimus, Srečna Mladina
- 28. 3. Metropolis, New Breed
- 11. 4. Skytower, Blind Hate
- 2. 5. The Prulers, K-Sound XXX
- 16. 5. D Kovači, Drzni in Lepi
- 30. 5. Rizol (HR), Pulz
- 10. 10. Valter Brani Sarajevo, No Limits
- 17. 10. Terror of Tiny Town (Ca), Drajtšponarji
- 21. 11. Demolition Group
- 28. 11. NOM (RU)
- 5. 12. Dicky B. Hardy, Rhythm Thieves
- 19. 12. Siddharta, Indust bag

1999¹³

- 16. 1. The Institute for affordable lunacy (NL)
- 6. 2. Polska strašila
- 13. 2. Nitkovi (BIH), Marko Breclj
- 20. 2. Nenavadni podnajemniki, The Stuff
- 27. 2. Sarcom, God scard, Skor
- 27. 3. Baby can dance
- 3. 4. Psycho Path
- 1. 5. Lokalne Pizde, TNT
- 25. 9. Karushi (D)
- 1. 10. Azijske avanture 1. del; Jan Dujec & Boštjan Rožič /potopis/ /KBŠ/
- 9. 10. Terminal Disease, New Breed
- 16. 10. Zvekete, Strahuljarji
- 23. 10. Wrong, Wet Bed
- 4. 11. Cancenberg /žur KBŠ/
Azijske avanture 2. del; Jan Dujec & Boštjan Rožič /potopis/ /KBŠ/
- 5. 11. Pasmaters (HR), SMC (HR)
- 12. 11. Diredaj
- 20. 11. AA Kismet (NL)
- 27. 11. Overflow (HR)
- 4. 12. The Mrzobillys (HR), Rythm Thieves
- 11. 12. Srou pa Letu, Industbag
- 18. 12. Broken Lock, Agenti

¹² Vir MLADINA 1997-1999, rubrika Rodeo.

¹³ Vir MLADINA 1997-1999, rubrika Rodeo, do maja 1999. Za drugo polovico leta 1999 pa je ohranjen KLUBSKI DNEVNIK 1999-2000. Arhiv MKK BK.

2000¹⁴

15. 1.	Ana Pupedan	7. 10.	Let 3 (HR)
21. 1.	Jordanija & Egipt /potopis/ /KBŠ/	14. 10.	Plan Kruutntoone (NL)
22. 1.	Anger is a gift (YU)	21. 10.	H-bomb, Youth Against, Sarcom
29. 1.	Tunke	4. 11.	Odhod Jana Dujca & Boštjana Rožiča v Južno Ameriko /KBŠ/
5. 2.	Kramfid, Štirje pravi dedci	17. 11.	Majstr Jure bere lastna dela
12. 2.	Pridigarji ¹⁵	18. 11.	Šumski (HR)
19. 2.	Weeping Willow, Sabaium	25. 11.	Sensation & Valter Brani Sarajevo
26. 2.	Ace (FR)	9. 12.	Dare Dare Devil (FR), Pollyplush Cats (US)
4. 3.	Gobe, Broken Lock	15. 12.	Improliga teater, Cirkuški artizem /KBŠ/
11. 3.	Drzni in Lepi, Ego Malfuction	16. 12.	Trabakula, Industbag + Dario Corteze
17. 3.	Gostovanje DZaČ /predavanja/	23. 12.	Desert Fox
18. 3.	KGB, The Prulers		
25. 3.	Wanda Chrome & The Leather Pharaohs (US)		
1. 4.	Zablujena Generacija		
8. 4.	Toad (NL)		
14. 4.	Didžiridoo		
21. 4.	Ivan Cankar – recital /KBŠ/		
22. 4.	Shyam		
29. 4.	Rodoljubac, Kontrabanda (YU)		
6. 5.	Psychopath		
13. 5.	Soap, Kaoz		
27. 5.	Naelc Wonk (HR), Youth Against (HR), Sarcom		
4. 6.	Dumbell (D)		
25. 6.	Broken Lock, Gobe		
12. 7.	Snemanje filma Varuh Meje /Maja Weiss/		
30. 9.	Bitch Boys		
6. 10.	NNY		

¹⁴ Vir KLUBSKI DNEVNIK 1999-2000. Arhiv MKK BK.

¹⁵ Predskupina bi morali biti Jezus Oseбно, vendar so razpadli

2001¹⁶

- 20. 1. Elvis Jackson
- 3. 2. Sonny Vincent & the Safety Pins (US/ES),
Corcoras, Dickless Tracy
- 17. 2. Anonimus
- 17. 3. Klemen Klemen
- 24. 3. Zero Sum, Broken Lock
- 7. 4. DDV, Fobija, H-Bomb, SFU, Sky Lab
/izbor bendov za Rock Otočec/
- 21. 4. Overflow (HR)
- 26. 5. Demolition Group
- 16. 6. Taxist /predstava/, Piko in Piloti /koncert/
- 30. 6. Sarcom, Broken Lock
- 6. 10. Wreck, Drugi Disko
- 12. 10. Mehika /potopis/ /KBŠ/
- 13. 10. Kraški Solisti, Sist En 343 /1. klubski maraton RŠ/
- 28. 10. Gobe
- 17. 11. Dežurni Krivci
- 1. 12. Broken Lock, Gobe
/predstavitev kompilacije Green George/
- 8. 12. DDV, KBO! (SR)
- 14. 12. Namibija (potopis), koncert Soul Cake Duck, Flek
- 15. 12. Skartizani
- 22. 12. Noctiferia, Magus Noctum

2002¹⁷

- 11. 1. Himalaja /potopis/ /KBŠ/
- 18. 1. Zambija 1. del /potopis/ /KBŠ/
- 19. 1. Ana Pupedan
- 25. 1. Zambija 2. del /potopis/ /KBŠ/
- 26. 1. Freestyle event: Pižama, N'toko, Trkaj, Valterap
- 8. 2. 10-obljetica delovanja društva v prostorih MKK,
Beseda mladih – literarni večer, Aleš Hadalin & Joži Šalej
- 9. 2. Urban & 4
- 23. 2. Mlinški kamen
- 9. 3. KUD Idijoti
- 16. 3. Oko
- 30. 3. Chang Ffos (HR), Godscard
- 6. 4. Desert Fox
- 20. 4. Zmajev Rep, Industbag
- 11. 5. Pudding Fields
- 1. 6. Pussyfinger, Štirje Pravi Dedci
- 14. 9. Brain of Morbius (UK)
- 28. 9. Valterrap & Dj Ninja, Cancel
- 11. 10. Pakistan & Kitajska /potopis/ /KBŠ/
- 12. 10. Zmelkoov
- 18. 10. Južna Amerika /potopis/ /KBŠ/
- 26. 10. Ruins Matador, Deca Debilane /2. klubski maraton RŠ/
- 7. 12. Žoambo Žoet Workestrao
- 14. 12. Pridigarji
- 21. 12. Ras Abougalum Crew

¹⁶ Vir KLUBSKI DNEVNIK 2001-2002-2003-2004. Arhiv MKK BK.

¹⁷ Vir KLUBSKI DNEVNIK 2001-2002-2003-2004. Arhiv MKK BK.

2003¹⁸

11. 1.	Vialka (FR)	15. 11.	Slikarska razstava
18. 1.	Bobnars United	22. 11.	Dežurni krivci
31. 1.	Ne-Nato diskusija /MKK & KBŠ/	28. 11.	Ledena magnolija /predstava/
1. 2.	Hladno Pivo (HR)	6. 12.	Sarcom, Pregon, En skus falí
21. 2.	Indija /potopis/ /KBŠ/	13. 12.	Afriški večer z Ibrahimom /potopis/ /KBŠ/
22. 2.	Suzuki Allstar Band	26. 12.	Džumbus Kann, Džumbusfari Sound System
28. 2.	Bo Frejzer /predstava/		
1. 3.	DNK & Shatenia, Tenacious Žganci		
15. 3.	Third Eye, Traffic Religion		
21. 3.	Indija /potopis/ /KBŠ/		
22. 3.	Ksiht!		
5. 4.	Caddies, Red Five Point Star		
11. 4.	Plezalci v Keniji /potopis in dokumentarec/ /KBŠ/		
12. 4.	Hoven Droven (SE)		
13. 9.	Fortaste, Zmajev Rep		
19-20. 9.	Prebujanja /razstava slik/		
27. 9.	Dani Kavaš, Kupperbush Junior /3. klubski maraton RS/		
4. 10.	Hepa		
11. 10.	Brazilija /potopis/		
17. 10.	Prihodnost BK v Sloveniji in EU
/okrogla miza/ /MSBK + KBŠ+ MKK/		
18. 10.	Multiball		
25. 10.	Jam Session		
1. 11.	Fetisha		
8. 11.	Code E.P. /DJ Dado & DJ Borka/		
14. 11.	Literarni večer		

2004¹⁹

9. 1. Konoplja /dokumentarec/
16. 1. Jani Kovačič
23. 1. Vietnam /potopis/ /KBŠ/
30. 1. Jam Session
31. 1. Shaman, Aeternia
6. 2. Ksenija Jus
7. 2. Hladno Pivo (HR)
13. 2. Egipt /potopis/ /KBŠ/
14. 2. Izbrani: Echob, Kalskee, Samo Boris, DJ D-EZ
21. 2. Stigma & gosti
27. 2. Noam Chomsky /predavanje/
5. 3. Mehika /potopis/ /KBŠ/
6. 3. Leaf Fat, Dreamwalk
12. 3. Koupafest /dokumentarec/ /KBŠ/
13. 3. Od Franclna Možgani
27. 3. Psychopath
2. 4. Jamajka /potopis/ /KBŠ/
3. 4. Švedske Finke
10. 4. Nereida, Tadej and the Playfulness
17. 4. Noise Festival: Man Manly (UK), Ovo (I),
Ventolin Orchestra (I), Urbanoxfailure (SK),
Justice Yeldam and the Dynamic Rib (AU)
23. 4. Jam Session
1. 5. Wartune, Magus Noctum
7. 5. Zahodna Sahara /potopis/ /KBŠ/
8. 5. L'Enfance Rouge (FR/ I/CH)
9. 5. Action for election in Slovenia /MSBK/
15. 5. Carina, Kicks
22. 5. Drugi Disko, Dickless Tracy
4. 6. Lindsey Cockwell
11. 6. Peru /potopis/ /KBŠ/
18-19. 6. Etnofolk Festival na trgu pred Črnomaljskim gradom
25. 6. Burkina Faso, Benin /potopis/ /KBŠ/
26. 6. Voice Fuse & Noisebreak
26. 8. Dežurni Krivci
4. 9. Suzuki All Stars Band
11. 9. Pinochio Pinchball, Moonlight Sky
1. 10. Nova Zelandija /potopis/ /KBŠ/
9. 10. Thunderbabies & Muškat Hamburg /4. klubski maraton RŠ/
22. 10. Jam Session
23. 10. Zgodba Berača Groge /predstava/
30. 10. Jam Session
6. 11. Samo Boris, Dj D-EZ, Brodii
12. 11. Skandinavija /potopis/ + Sausages
13. 11. Carina
19. 11. Jen Paches (CA)
20. 11. Unholy Inquisition, Downfall
10. 12. Egipt /potopis/ /KBŠ/
18. 12. The Pokerheads
25. 12. Final Approach, Outside Down, Vikend Panksi, ACG

¹⁹ Vir KLUBSKI DNEVNIK 2001-2002 in KLUBSKI FLYERJI za leto 2004. Arhiv MKK BK.

2005²⁸

- 17. 1. Jam Session
- 14. 1. Kitajska /potopis/ /KBSŠ/
- 15. 1. The Prulers
- 29. 1. Idrijski bendi (?)
- 5. 2. Koncert (?)
- 12. 2. Shyam
- 19. 2. Eternia, Zmajev Rep, Malik
- 25. 2. Jam Session
- 5. 3. Iconoclast (US)
- 26. 3. Indust Bag
- 8. 4. Guatemala /potopis/ /KBSŠ/
- 9. 4. Amateur God
- 22. 4. Jam Session
- 23. 4. Srečna Mladina
- 6. 5. Edo Maajka (HR)
- 7. 5. Zlatko Kavčič z gosti
- 13. 5. Majstr Jure /literarni večer/
- 27. 5. Jen Paches z gosti (CA)
- 4. 6. Red Five Point Star
- 17-18. 6. Etnofolk Festival na trgu pred Črnomaljskim gradom
- 24. 6. Sensation & Sotomayor
- 25. 6. Klemen Klemen
- 1. 7. Lolita /festival Poletje v Črnomlju/
- 23. 7. Brant Bjork /festival Poletje v Črnomlju/
- 12. 8. Radikal Dub Kolektiv /festival Poletje v Črnomlju/
- 18. 8. Backstage
- 19. 8. Kolektiv BAST
- 23. 9. Progressive House
- 24. 9. Intimn Frizurn & ŠKM Banda /5. klubski maraton RŠ/
- 14. 10. Green Pot Blue Pot
- 15. 10. Atheist Rap (SR)
- 21. 10. Reggae Inna Dance
- 22. 10. Hi Fidel D'n'B Cartel
- 29. 10. Sphericube
- 5. 11. Bitch Boys
- 18. 11. Alzheimer Trio
- 26. 11. Od Francina Možgani

²⁸ Vir KLUBSKI DNEVNIK za leto 2005. Manjkajoči za mesec december. Arhiv MKK BK.

2006²¹

- 14. 1. Icarus Down, The Lift
- 21. 1. Polska strašila, Tavžentroža, Podžlejb
- 25. 2. Downtown recordings /nastop 4 skupin/
 - 4. 3. Sweet Sorrow, Negligence
- 25. 3. Ulixes, Goran Utan Band
- 15. 4. Gutti, Trainstation, Pointless
- 22. 4. Harry den Hartog (NL)
- 29. 4. Inti
- 6. 5. Sabaium, Heavy Hamsters
- 12. 5. Valterrap
- 27. 5. Ana Pupedan
- 23. 6. Suzuki Allstars Band
- 24. 6. Jen Paches (CA)
- 15. 7. The Steppers (FR)
- 12. 8. En Skus Fali
- 25. 8. Lira Vega (SR)
- 1. 9. The Beat Fleet (HR)
- 9. 9. Misery System
- 16. 9. Žoambo Žoet Workestrao
- 29. 9. Real Things, Hexenbrutal /6. klubski maraton RŠ/
 - 14. 10. Last Day Here, In The Crossfire
- 21. 10. Vuneny (BIH)
- 28. 10. Indust Bag
- 3. 11. Zlatko Kavčič
- 10. 11. Atheist Rap (SR)
- 11. 11. Loisirs (FR)
- 18. 11. No Cenzura, Sunshine Trip
- 16. 12. Veto
- 23. 12. Carnaval, Psychopath
- 26. 12. Red Fivepoint Star, Inty

2007²²

- 13. 1. Wejn & The Genzis
- 19. 1. Bilk (HR)
- 27. 1. Moonlightsky
- 7. 2. Arktis (D), Bionic Ghost Kids (D)²³
- 10. 2. Mr. T-Bone & The Young Lions (I)
- 17. 2. Zmajev Rep
- 24. 2. Good day to die (HR)
- 2. 3. Srečna Mladina, Kansky
- 9. 3. Majmoon (D)
- 17. 3. Iconoclast (US)
- 23. 3. Golliwog, Kennyballsmith
- 7. 4. Hesus Attor (HR)
- 14. 4. The Tide
- 20. 4. Ego Malfunction
- 28. 4. RAP (LT)
- 12. 5. Siddharta /KBŠ/
 - 23. 5. Broken Lock & Carnaval
- 6. 6. Brant Bjork & the Bros (US)
- 8. 8. Zmajev Rep
- 12. 10. Edo Maajka (HR)
- 13. 10. Y /7. klubski maraton RŠ/
 - 20. 10. Elvis Jackson
- 27. 10. Sleepytime Gorilla Museum (US)
- 3. 11. Dežurni Krivci
- 10. 11. Moveknowledge
- 17. 11. En Skus Fali
- 24. 11. Kweeppossum, ŠKM Banda
- 1. 12. No Means No (CA)
- 8. 12. The Beat Fleet (HR)
- 15. 12. Gušti in Polona
- 22. 12. Psychopath
- 25. 12. Red Five Point Star

²¹ Vir SEZNAMI KONCERTOV predloženi v razpisnem gradivu Ministrstva za kulturo. Arhiv MKK BK.

²² Vir SEZNAMI KONCERTOV predloženi v razpisnem gradivu Ministrstva za kulturo. Arhiv MKK BK.

²³ Napovedani so bili The Mockingbird Nightmare (UK).

2018²⁴

12. 1.	Psihijatrija, The Lift	4. 10.	Pankeroschi, Nč od Nč
19. 1.	Klubsky	11. 10.	Elektrika, Epidemija
26. 1.	Frozen Child	18. 10.	The Hanson Brothers (CA)
2. 2.	Zlatko in Optimisti	8. 11.	Leaf Fat
8. 2.	Radikal Dub Kolektiv	15. 11.	Jen Paches (CA)
16. 2.	Illegal Kru, Dubzilla	21. 11.	Standup Comedy /predstava/ /KBŠ/
23. 2.	Muškat Hamburg	28. 11.	The Beat Fleet (HR)
1. 3.	Industbag, Carl Hunter (HR),
Igor Bašin-Bigor: predstavitev publikacije Novi Rock	6. 12.	Grimmsky, Naleen
8. 3.	Živel je mož	19. 12.	Standup Comedy /predstava/ /KBŠ/
15. 3.	Icarus Down	20. 12.	The Bretones, Not Yet, Vaška Subkultura
22. 3.	Korai Oerom (HU)	27. 12.	Pankrti
29. 3.	Ana Pupedan		
5. 4.	Hesus Attor (HR), Chang Ffos (HR)		
12. 4.	Hladno Pivo (HR)		
19. 4.	Mordenom, Burning Legion		
3. 5.	Overflow (HR)		
10. 5.	Damir Avdič (BIH)		
16. 5.	Vuneny (BIH)		
24. 5.	Let 3 (HR)		
30. 5.	Analena (HR), Don't Mess With Texas (HR)		
20. 6.	Živel je mož, Miusow Kvartet		
21. 6.	Brencl Banda, Salamandra Salamandra, The Bretones		
2. 8.	Brutal Polka, Kultur Shock (US) /1. Črnfest/ /MKK+KBŠ/		
6. 8.	Tekochee Kru /1. Črnfest/ /MKK+KBŠ/		
8. 8.	Moonlight Sky /1. Črnfest/ /MKK+KBŠ/		
27. 9.	Mana, Amper-o-mat /8. klubski maraton RŠ/		

²⁴Vir SEZNAMI KONCERTOV predloženi v razpisnem gradivu Ministrstva za kulturo, Arhiv MKK BK.

16. 1.	Mr. T-Bone & The Young Lions (1)	21. 8.	Eva Hren & Sladcore /2. Črnfest/ /MKK+KBŠ/
24. 1.	Tekochee Kru	26. 8.	Neca Falk & Mačja Godba /2. Črnfest/ /MKK+KBŠ/
31. 1.	Age of Ants	28. 8.	Mlada Beltinška Banda /2. Črnfest/ /MKK+KBŠ/
7. 2.	Red Five Point Star	29. 8.	Bratko Bibič & The Madleys /2. Črnfest/ /MKK+KBŠ/
14. 2.	Kansky, Dandelion Children	26. 9.	Guess What (UK), Pissinboy (UK)
21. 2.	Carnaval, Dodgy Stones	3. 10.	Zircus, Loudspeaker Alliance /9. klubski maraton RŠ/
28. 2.	Žoambo Žoet Workestrao	10. 10.	Giftna Krf
7. 3.	Tadej & The Playfulness	17. 10.	The Lift, Fortaste
14. 3.	Prasci	25. 10.	ŠKM Banda, Y
21. 3.	We can't sleep at night, Nikki Louder	7. 11.	Nylon Heartattack (US)
28. 3.	East Rodeo (1/HR),	14. 11.	Nick Oliveri (US), Frozenchild
4. 4.	The Tide, Gutti	20. 11.	Keelhaul (US), 3 Tone Tamas
11. 4.	Feedback	28. 11.	The Bambi Molesters (HR)
18. 4.	Anavrin	3. 12.	Zbogom Brus Li (SR)
30. 4.	Daelek (US), Destructo Swarbots (US),
Odatee (US)	26. 12.	Tinitus /KBŠ/
16. 5.	Iconoclast (US)		
23. 5.	Dickless Tracy, Septic Scum		
29. 5.	Jacinto Canek (1)		
19. 4.	Uršula Ramoveš, Jure Tori & Bogdana Herman,
Klubsky /Etnofolk Fest/		
20. 4.	Koroi Oerom (HU) /Etnofolk Fest/		
25. 7.	Mr. T-Bone & The Young Lions (1)
/2. Črnfest/ /MKK+KBŠ/		
5. 8.	Peter Jud & Jure Zdovc /klasika/
/2. Črnfest/ /MKK+KBŠ/		
8. 8.	Moonlightsky /2. Črnfest/ /MKK+KBŠ/		
12. 8.	Laura Zafred & Matic Smolnikar /klasika/
/2. Črnfest/ /MKK+KBŠ/		
15. 8.	Kombo Zlatka Kavčiča /2. Črnfest/ /MKK+KBŠ/		
19. 8.	Brencl Banda /2. Črnfest/ /MKK+KBŠ/		

Zemljevid slovenskega klubovja, koncertnih prizorišč Klubskega maratona, v organizaciji Radia Študent, iz leta 2004.

20 LET MKK BK

ALTERNATIVA NA MARGINI

Urednik in mentor:
Janez Weiss

Avtorji člankov:
**Igor Bašin, Sašo Jankovič, Goran Jarnevič, Dušan Jesih, Julij Karin,
Samer Khalil, Brane Koncilja, Robert Lozar, Boštjan Švajger,
Helena Vukšinič, Janez Weiss, Marko Zupanič**

Lektoriranje:
Helena Vukšinič

Oblikovanje:
Marko Bradica

Fotografije:
**Arhiv MKKBK, Gašper Gregorič, Boštjan Matjašič,
Marko Pezdirc, Irena Povše, Tomislav Urh, Janez Weiss**

Spremna beseda:
Janez Weiss

Tisk:
Tiskarna Bucik d.o.o.

Naklada:
300 izvodov

Založba MKK BK,
Črnomelj, April 2010

Izdajo so soomogočili:
Program »Mladi v akciji«, Občina Črnomelj, Javni sklad RS za kulturno dejavnost, OI Črnomelj,
Klub belokranjskih študentov, Mladinski center BIT

OBČINA ČRNOMELJ

OBČINA ČRNOMELJ

